

Nghịch Duyên Tiên - Ma: Ma Hậu Là Thiên Giới Công Chúa!

Contents

Nghịch Duyên Tiên - Ma: Ma Hậu Là Thiên Giới Công Chúa!	1
1. Chương 1: Nhất Kiến Chung Tình	2
2. Chương 2: Duyên Phận Nghịch Thiên	3
3. Chương 3: Duyên Phận Nghịch Thiên (2)	4
4. Chương 4: Vạn Kiếp Bất Phục	5
5. Chương 5: Vạn Kiếp Bất Phục (2)	7
6. Chương 6: Thoát Khỏi Thiên Ma Tế Đàn	8
7. Chương 7: Đến Ám Vực (1)	9
8. Chương 8: Đến Ám Vực (2)	11
9. Chương 9: Đại Nam Nhân Không Được Khi Dễ Tiểu Hải Tử!	12
10. Chương 10: Bị Tập Kích - Dực Thiên Xuất Hiện	14
11. Chương 11: Thiên Lam Khuyên Nhủ	15
12. Chương 12: Cuộc Sống Ở Ma Cung	17
13. Chương 13: Định Nàng Làm Yêu Hậu	20
14. Chương 14: Động Tâm - Thiên Lam Rời Đi.	22
15. Chương 15: Quyết Định Của Thiên Lam	24
16. Chương 16: Đại Chiến Khốc Liệt - Quyết Định Của Thiên Lam (2)	25
17. Chương 17: Bạch Y Nữ Tử Thần Bí	27
18. Chương 18: Đại Hôn	29
19. Chương 19: Huyết Hồ Ly	30
20. Chương 20: Phong Phi	32
21. Chương 21: Bị Hàm Oan	33
22. Chương 22: Tồn Thương	35
23. Chương 23: Đại Kết Cục(1)	36
24. Chương 24: Đại Kết Cục (Hoàn)	37

Nghịch Duyên Tiên - Ma: Ma Hậu Là Thiên Giới Công Chúa!

Giới thiệu

Thể loại: cổ đại, tiên hiệp, tự sáng tác
Lời tác giả: Hi, Tử Linh là lần đầu sáng tác nếu như không ha

1. Chương 1: Nhất Kiến Chung Tình

Tiên giới tiên khí ngập tràn, mây ngũ sắc uốn lượn như mộng.

*** Linh Tiêu Cung*****

Một nam nhân thân hình cường tráng, gương mặt tuấn mĩ, trên người y phục màu lửa toả ra uy thế cường hãn. Nam nhân vẻ mặt nghiêm nghị đang tập trung luyện kiếm, kiếm khí mãnh liệt mang theo uy lực kinh người. Bên cạnh lão nhân râu tóc bạc phơ đang vuốt chòm râu trắng nghiêm khắc chỉnh sửa chiêu thức vung kiếm của nam nhân kia. Nam nhân kia đúng là Hoả ma quân Dực Thiên.

Đột nhiên động tác của Dực Thiên dừng lại, lão nhân tóc trắng liền nhìn về phía cái cột thạch bích, trong mắt loé lên tia sáng giảo hoạt, lên tiếng nói với Dực Thiên:

- Thiên nhi từ khi nào trong Linh Tiêu Cung chúng ta lại có một con chuột lén lút thế nhỉ!

Dực thiên sững người chốc lát rất nhanh liền hiểu được ý tứ của lão nhân gia cũng gật đầu phối hợp:

- Đúng vậy sư phụ, con cũng không biết từ khi nào lại có con chuột lén lút ở đây a.

Nói rồi cũng làm bộ cau mày rối rắm.

Từ sau cái cột, một cái đầu nhỏ thò ra ngoài rồi một lam y nữ tử xuất hiện. Cái miệng nhỏ nhắn chu lên bất mãn. Đôi mắt đơn thuần tỏ vẻ buồn bực. Gì chứ sao lần nào nhìn kén đều bị phát hiện hết vậy, còn bị người ta mắng là con chuột lén lút a, nàng chỉ là nhìn chút thôi mà làm gì dữ vậy chứ.

Lão nhân nhìn về phía tiểu nữ tử vừa mới xuất hiện, cố nén ý cười:

- Lục công chúa cô đang làm gì ở đó vậy.

Lục công chúa Thiên Lam trong lòng buồn bực không thôi, đã bị bắt được rồi mà còn giả vờ không biết, ô lục công chúa nàng thật quá mất mặt mà. Rất nhanh tròn mắt đảo quanh một vòng Thiên Lam liền trở thành tiểu nha đầu thiên chân vô tà chạy đến phía lão nhân, về mặt đầy nịnh nọt:

- Linh Tiêu cung chủ à tại lâu rồi không gặp ngài, ta rất nhớ lão nhân gia a nên trốn ra khỏi Lam cung chạy đến đây chơi a.

Về mặt lúc này của Thiên Lam làm người ta không nhịn cười được. Khoé môi hơi câu lên ẩn hiện nụ cười như có như không, Dực Thiên liền mang vẻ mặt thật lòng khuyên nhủ:

- Lục công chúa lần sau nếu đi thăm sư phụ ta thỉnh đi từ chính điện vào a nếu không ta lại tưởng nhầm cô là...

Tất nhiên nửa câu sau Dực Thiên không nói ra nhưng hần lại mang vẻ mặt như muốn nói' cô chính là con chuột lén lút' làm Thiên Lam xấu hổ không thôi. Thăm rồi sau này nàng làm sau vác mặt đi gặp người ta nữa chứ hic ai bảo nàng công phu không bằng người a. Trong lòng âm thầm than khóc.

Giữa lúc cục diện bế tắc thì một cô nương mặt bộ váy màu thuỷ lam đi vào, gương mặt bảy tám phần tương tự Thiên Lam. Nàng cúi người hành lễ với Cung chủ và Thiên Lam rồi khẽ nói:

- Thái Thượng lão quân có việc muốn mời cung chủ qua Đông Xuất cung thỉnh cung chủ sang bên kia.

Linh Tiêu cung chủ khẽ gật đầu rồi ra hiệu cho Thuỷ Bích lui xuống. Đúng vào thời khắc nàng xoay người rời đi, ánh mắt nàng cùng Dực Thiên giao nhau, môi khẽ nở nụ cười động lòng người rồi nhẹ nhàng rời khỏi Linh Tiêu cung. Vào thời khắc ấy giữa hai người có một loại cảm xúc kỳ quái xuất hiện.

Thiên Lam nghi hoặc gọi Dực Thiên mãi mới làm hần tỉnh lại.

Nàng khó hiểu nhìn hần lại nhìn phương hướng Thuỷ Bích rời đi, mơ màng hỏi:

- Dực Thiên ca ca Thuỷ Bích tỷ tỷ đi rồi huynh nhìn cái gì vậy.

Dực Thiên sững người giây lát rồi trả lời nàng:

- Không có gì.

Mang vẻ mặt đầy khó hiểu Thiên Lam về Lam cung vừa đi vừa lẩm nhẩm ‘ huynh ý sao thế nhỉ’ nhưng rất nhanh ý nghĩ kia đã bị lực công chúa của chúng ta đá ra sau đầu mà không biết rằng đó là khởi đầu của một thảm kịch. Dực Thiên tiếp tục luyện kiếm nhưng trong lòng hần lại dần dần xuất hiện hình ảnh nữ tử mặc áo màu thủy lam kia, môi mỏng khẽ nhếch, kiếm quang đầy trời , hoa đào bay lả tả. Phải chăng đó chính là thứ gọi là nhất kiến chung tình.

2. Chương 2: Duyên Phận Nghịch Thiên

Kể từ sau lần gặp tại Linh Tiêu cung, Dực Thiên chưa lần nào gặp lại Thủy Bích, trong lòng luôn chấp chờn hình bóng của nàng, luôn luôn nghĩ về nàng, ngay cả luyện công cũng mất tập trung. Một cảm giác lạ lẫm luôn bao vây lấy hần có nhiều lúc còn tự đứng cười ngây ngô. Không biết giờ này nàng đang nghĩ gì. Nàng có nghĩ về hần như hần đang nghĩ về nàng hay không.

*****Giao Trì*****

Thiên Lam đang bám riết lấy Thủy Bích, không ngừng lẩm nhẩm.

- Thủy Bích tỷ tỷ đang làm gì vậy

-... ..

-Thủy Bích tỷ tỷ chúng ta lớn lên thật giống nhau.

-... ..

-Thủy Bích tỷ tỷ

Mặc kệ Thiên Lam một bên bám riết không buông, Thủy Bích chỉ im lặng mỉm cười làm việc của mình. Gương mặt mỹ lệ vẫn không có chút biến hoá nào. Tóc dài đen mượt rũ xuống bờ vai mảnh mai. Từ xa giống như một bức tranh diêm lệ, động lòng người.

-... ..

Thiên Lam sau một hồi bị bỏ mặt cũng không nản chí, cuối cùng liền tung ra hậu chiêu.

-Thủy Bích tỷ tỷ có thích Dực Thiên ca ca không?

Lần này Thiên Lam chiến thắng vang dội thành công làm cho Thủy Bích mặt đỏ tới tận mang tai. Hắc hắc Thủy Bích tỷ tỷ lần này chết chắc rồi ha ha. Thiên Lam thừa thắng xông lên tiếp tục truy đến cùng:

-Thủy Bích tỷ tỷ có thích huynh ý không a? Hình như người ta thật thích tỷ nha, từ hôm hai người gặp nhau ở Linh Tiêu Cung ai kia cứ hỏi thăm chuyện của tỷ hoài nha.

-Thật sao?

-Thật mà tỷ không tin muội liền dẫn tỷ đi gặp huynh ý nha...không nói gì nghĩa là đồng ý đi thôi.

Hắc hắc Thủy Bích tỷ tỷ sắp nhảy xuống hồ rồi nha. Thiên Lam cảm thấy vô cùng khoái trá, Dực Thiên ca ca nha Thiên Lam sẽ giúp huynh. Thiên Lam kéo Thủy Bích mặt đỏ như trái gấc xuyên qua hành lang uốn lượn đi đến Linh Tiêu Cung.

Sau hậu điện Linh Tiêu Cung, Dực Thiên đang luyện kiếm như mọi khi, khuôn mặt cương nghị toả ra khí thế ngút trời. Thủy Bích vẫn sững người đứng đó nhìn hần, môi bất giác nở nụ cười. Từ khi nhìn thấy hần, nàng biết mình đối với hần là nhất kiến chung tình, chỉ là không biết hần đối với mình như thế nào mà thôi. Khi nghe Thiên Lam nói hần cũng thích mình, tim nàng không nhịn được đập loạn vài nhịp.

Đường như cảm nhận được có người đến, Dực Thiên quay đầu. Đập vào mắt hắn là bóng dáng ngày nhớ đêm mong. Hắn mỉm cười như ánh dương ấm áp. Thủy Bích không nhận được tim đập loạn xạ, má lại nhiễm một tầng hồng.

Bồng một bàn tay bọc lấy tay nàng nàng sưng sờ đôi lát rồi ôn nhu nhìn hắn, duyên phận nghịch thiên từ đây đã bắt đầu mà kết quả chính là một tấm bi kịch đau thương.

3. Chương 3: Duyên Phận Nghịch Thiên (2)

Linh Tiêu Cung

Hai bóng dáng màu lam và màu lửa đang đuổi nhau trong hậu điện. Tiếng cười vang vọng khắp điện. Đây là những tháng ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời Thủy Bích và Dực Thiên. Dừng khăn tay lau mồ hôi trên trán Dực Thiên, Thủy Bích vừa nhìn ngắm gương mặt anh tuấn của hắn. Nếu như bọn họ có thể như thế này mãi thật tốt nhưng nàng và hắn đều biết đều biết đó là không thể. Bọn họ biết thiên quy nghiêm cấm thần tiên yêu nhau sớm muộn gì bọn họ cũng bị phát hiện. Nếu có thể nàng hi vọng thời gian vĩnh viễn ngừng lại. Như hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, Dực Thiên cầm tay nàng an ủi. Độ ấm từ lòng bàn tay hắn truyền đến làm má nàng ửng hồng. Hai bàn tay đan chặt vào nhau nếu thật sự ngày kia sẽ đến bọn họ sẽ bảo vệ tình yêu đến cùng. Thà chết không buông tay.

*** Thất tiên sảnh***

Đại công chúa Thiên Hồng cùng Ngũ công chúa Thiên Thanh khó hiểu nhìn Lục công chúa Thiên Lam đang tự cười ngây ngô. Thiên Thanh không nhận được liền hỏi:

-Lục muội sao từ nãy giờ muội cứ tự cười hoài vậy. Có phải tỷ sắp có lục muội phụ hay không.

-Đúng vậy đúng vậy, muội mau nói đi có chuyện gì thế.

Thiên Hồng cũng liền chen vào. Tứ công chúa Thiên Lục tương đối điềm tĩnh hỏi:

-Có chuyện gì vui sao lục muội.

Nhị công chúa Thiên Tranh cùng Tam công chúa cũng nghi hoặc:

-Lục muội mau nói đi làm bọn tỷ sốt ruột hết rồi nè.

Thiên Lam vẫn cười ngây thơ nhìn các vị tỷ tỷ:

-Hắc lục muội phụ thì các tỷ sẽ không có nhưng có chuyện này còn vui hơn nữa hi hi.

-Có gì mau nói đi a đừng làm vẻ thần bí vậy chứ.

Đúng vậy a.

Thiên Lam kéo các tỷ tỷ nàng lại thì thầm:

-Muội nói a Thủy Bích tỷ tỷ và Dực Thiên ca ca yêu nhau bọn họ rất xứng đôi ngà. Đây có phải rất vui không.

-Cái gì?-năm vị công chúa trợn tròn mắt kinh ngạc sắc mặt thập phần quái dị.

-Lục muội, muội có biết chuyện này nếu để lão quân biết được như vậy sẽ vô cùng thảm a, lục muội lần này bọn họ chết chắc rồi.

-Cái gì? -Thiên. Lam kinh ngạc không thôi nàng làm sao lại quên như vậy là phạm thiên quy a.

-Không được muội phải đi tìm bọn họ.

Nói rồi nhanh chóng chạy đến Linh Tiêu Cung. Không được nàng không muốn bọn họ xảy ra chuyện gì.

-Lục muội...

Các công chúa lập tức chạy theo tránh để nàng gây chuyện với lão quân. Giờ này chắc Thái Thượng lão quân đã biết chuyện rồi. Lần này thực thâm mà.

*****Linh Tiêu Cung*****

Thuỷ Bích và Dực Thiên đang luyện song kiếm. Hoa đào bay là tả kiếm ảnh rực rỡ. Khung cảnh mỹ lệ, nam thanh nữ tú, quỳện vào bức tranh đẹp dễ mà tráng lệ.

Đột nhiên tiếng nói giận dữ của lão quân truyền vào điện:

-Hoả ma quân, Thuỷ linh thần nữ các ngươi thật to gan dám phạm vào thiên quy,Thuỷ Bích mau theo lão phu đi tìm Vương mẫu linh tột.

Nói xong liền tiến lên tách hai người ra. Dực Thiên đau lòng nhìn Thuỷ Bích bị đưa đi, hần đã sớm biết kết quả này nhưng không ngờ tới nó lại đến sớm như vậy. Thanh âm hần đứt quãng:

-Thuỷ nhi...Thuỷ ..nhi..

Lão quân nhìn Dực Thiên toan giận dữ:

- Chờ sự phụ người xuất quan sẽ định tội người sau. Các ngươi rõ ràng biết mà vẫn làm trái thiên quy cho dù ai cũng không cứu được các ngươi.

Lão quân nói xong liền phất tay áo rời đi. Thuỷ Bích dần biến mất khỏi Linh Tiêu Cung. Dực Thiên hai chân khuỵu xuống, tuyệt vọng bao trùm lấy trái tim hần. Tại sao? Tại sao đã không cho bọn họ ở bên nhau còn cho họ gặp nhau? Tại sao? Không được hần phải đi cầu xin lão quân, hần phải bảo vệ Thuỷ nhi. Sau đó liền lao ra khỏi điện.

Thiên Lam trốn sau thạch bích liền nức nở thành tiếng, Dực Thiên ca ca cùng Thuỷ Bích tỷ tỷ xứng đôi như vậy tại sao lại tàn nhẫn chia cắt bọn họ a. Vào giờ khắc này nàng cảm nhận được tiên giới thật lạnh lẽo.

****Đông Xuất cung*****

Dực Thiên đau khổ lê bước ra khỏi Đông Xuất cung. Hần đã làm mọi cách kể cả cầu xin lão quân nhưng ông ấy vẫn tuyệt tình như vậy không cho bọn họ một cơ hội. Tình duyên của bọn họ lẽ nào chấm dứt tại đây. Lòng hần... đã rơi vào đáy vực. ơ

4. Chương 4: Vạn Kiếp Bất Phục

****Thiên Điện*****

Vương mẫu vẻ mặt giận dữ nhìn nữ tử đang quỳ trước điện. Nàng chính là Thuỷ Bích, thần của Giao Trì, cũng là đồ đệ duy nhất của Thái Thượng lão quân. Thái Bạch kim tinh nhìn gương mặt quyết tuyệt của Thuỷ Bích khẽ lắc đầu. Nha đầu này đúng là hết thuốc chữa rồi mà, chỉ vì một cái nam nhân mà phải đi đến nước này. Xem ra từ nay về sau tiên giới sẽ không còn tồn tại một Thuỷ linh thần nữ nữa. Hối thế gian tình ái là chi ? Haiz.

Vương mẫu nghiêm mặt nhìn Thuỷ Bích giọng nói mang theo uy áp vương giả lại vang lên:

- Thuỷ Bích nể tình ngươi từng có công trong tiên- ma đại chiến 5000 năm trước ta cho ngươi cơ hội cuối cùng. Hoặc là ngươi chấp nhận từ bỏ tình yêu của ngươi với Hoả ma quân hoặc để lão quân xử lí ngươi, ngươi cân nhắc cho kĩ đi. Nếu cảm thấy quá khó khăn lão quân sẽ giúp ngươi loại trừ đoạn kí ức kia.

- Nương nương, thà con chết cũng không muốn quên đi huynh ấy, nếu làm vậy cả con và Dực Thiên đều phải thông khổ, nương nương con xin người hãy tha cho chúng con. Con không cần làm thân tiên con chỉ muốn cùng huynh ấy bên nhau. Nương nương, con xin người... nương nương...

Thủy Bích nói xong liền liên tiếp dập đầu cầu xin Vương mẫu, nước mắt không ngừng tuôn xuống như mưa. Nhìn khuôn mặt giống nữ nhi của mình bảy tám phần(Thiên Lam) Vương mẫu cũng không đành lòng như Thiên quy là Thiên quy bà không thể phá bỏ được, nhất là trong thời điểm hiện tại Ngọc đế đã bế quan, tiên ma chiến lại sắp bắt đầu bà chỉ đành cố gắng bảo vệ Tiên giới, bà không thể phá bỏ Thiên quy được.

Wương mẫu ảo não phát tay áo, quyết định:

- Lão quân, Thủy Bích là đồ đệ của ông, ta để ông xử lý đi.

Lão quân lãnh mệnh, uy nghiêm hướng Thủy Bích lên tiếng:

- Thủy Bích, nương đã cho người được lựa chọn vậy mà người lại cố chấp không nghe, còn cầu xin người phá bỏ Thiên quy, hôm nay lão phu không trị nghiêm người làm sao rằng dạy chúng tiên tuân theo thiên điều. Thủy Bích đừng trách sư phụ vô tình. Hôm nay người sẽ phải hồn phi phách tán tan thành mây khói.

Thái Bạch lão nghe xong cũng liền kinh hoảng:

- Lão quân Thủy Bích dù sao cũng là đồ đệ của ông, ông ra tay sao có thể nặng như thế được.

- Thái Bạch lão, chính vì nó là đồ đệ của ta ta mới nghiêm trị nếu không làm sao răn đe kẻ khác, uy nghiêm Thiên đình còn để vào đâu.

- Nhưng mà cũng không thể nặng như vậy..aiz

Thái Bạch kim tinh hướng phía Vương mẫu cầu tình chỉ thấy Vương mẫu lắc đầu, cũng đành mang ánh mắt thương xót chuyển lên người Thủy Bích. Thủy Bích a Thủy Bích đây cũng chỉ có thể trách số phận của người.

Lão quân được sự đồng ý của Vương mẫu liền nhanh chóng thi triển thuật pháp toan đánh tan hồn phách của Thủy Bích. Đúng lúc này, Thiên Lam từ ngoài điện chạy vào ngăn cản Thái Thượng lão quân. Nàng quỳ xuống nức nở cầu xin Vương mẫu:

- Mẫu hậu, xin người hãy tha cho bọn họ... mẫu hậu...con xin người.

Wương mẫu nổi trận lôi đình :

- Thật chẳng ra làm sao cả, dám gây rối ở Thiên Điện, Hồng nhi còn không mau kéo lực muội con xuống.

Đại công chúa nhận mệnh, liền kéo Thiên Lam sang một bên, mặc dù nàng biết tình cảm của lực muội và Thủy Bích rất tốt nhưng nàng không thể để Thiên Lam gây ra chuyện gì được như vậy không những không cứu được Thủy Bích còn liên lụy đến cả Thiên Lam.

Lực công chúa Thiên Lam bị kéo sang một bên. Thủy Bích mỉm cười, nụ cười đầy chua xót:

- Lực công chúa đa tạ cô đã vì Thủy Bích cầu tình, có lẽ đây là tình kiếp mà ta phải chịu, Lực công chúa cô hãy保重.

Thủy Bích lời vừa dứt, Thái Thượng lão quân liền thi triển thuật pháp đánh tan hồn phách của nàng. Thân thể nàng xoay vài vòng trên không rồi hạ xuống, tiên khí nhanh chóng tan biến, linh thể bắt đầu tan rã. Mặc dù phải chịu kết cục này nhưng nàng không hối hận. Được ở bên cạnh hắn là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàng. Dục Thiên ca ca muội đành phải đi trước một bước, mong huynh sống bình an hạnh phúc.. Vĩnh biệt.

Ý niệm cuối cùng vừa dứt liền mất đi ý thức. Một giọt lệ quang trong suốt chảy ra từ khoé mắt nàng. Thiên Lam thoát khỏi sự khống chế của đại công chúa Thiên Hồng liền xông lên ôm lấy thân thể dần mờ nhạt của Thủy Bích.

- Khônggggg... Thủy Bích tỷ tỷ...đừng mà ..đừng...

Vào giờ khắc này trái tim nàng vạn lần đau đớn. Đau đến tận cùng. Cho đến cuối cùng nàng vẫn không thể bảo vệ người nàng muốn bảo vệ. ơ

5. Chương 5: Vạn Kiếp Bất Phục (2)

bên ngoài Thiên Điện **

Hoả ma quân Dực Thiên không ngừng thi triển thuật pháp tạo ra hoả diễm không ngừng thiêu đốt Thiên binh, đánh vào chính điện. Trong mắt hận chứa đựng đầy hận thù cùng tuyệt vọng và sát khí nồng động. Hắn đã nhập vào ma đạo. Thuỷ nhi chờ ta, ta sẽ đến cứu nàng, bằng bất cứ giá nào ta cũng sẽ cứu nàng ra. Ma khí dần dần thay thế tiên khí trên cơ thể Dực Thiên ma khí vây quanh thân hắn ngày càng nồng đậm. Thậm chí hoả diễm cũng ngày càng kinh người. Đây là sức mạnh không thể khinh thường. Quả nhiên không hổ danh là đại ca của Ma hoàng viễn cổ một khi nhập vào ma đạo sức mạnh quả nhiên đáng sợ. Thiên tăng tầng lớp lớp bị hắn đánh lui. Trong đầu chỉ còn duy nhất một ý niệm cứu Thuỷ Bích. Không còn sót lại một tia lý trí nào.

*****Thiên Điện*****

-Báoooooooooo....oo...

Một thiên binh hốt hoảng chạy vào Thiên Điện, quỳ xuống nhanh chóng báo cáo:

- Nương nương không xong rồi Hoả ma quân đang đánh vào Thiên Điện, hắn điên cuồng chiến đấu rất đáng sợ e rằng đã nhập vào ma đạo rồi.

- Cái gì? - toàn điện đều kinh hô.

Lão quân là người nhanh chóng lấy lại lý trí, vội vàng ra lệnh:

- Mau hộ giá nương nương rời khỏi Thiên Điện, nhanh chóng đi tìm Linh Tiêu cung chủ. Những người khác theo lão phu nghênh chiến, mau.

Chúng tiên nhanh chóng hộ giá Vương mẫu, nửa còn lại liền theo lão quân. Trong Thiên Điện tức khắc chỉ còn Thiên Lam cũng Thuỷ Bích sắp thần hồn tịch diệt. Thiên Lam ánh mắt vô thần nhìn Thuỷ Bích, giọng nói không khỏi khiến người ta đau lòng:

- Thuỷ Bích tỷ tỷ, tỷ mau nhìn xemhuynh ấy đến rồi đến cứu tỷ nhưng mà đã chậm một bước mất rồi. Huynh ấy yêu tỷ như vậy làm sao có thể chấp nhận sự thật này. Có phải Lam nhi rất vô dụng phải không, muội không bảo vệ được tỷ, xin lỗi đây là những gì muội có thể làm.

Lời vừa nói xong, Thiên Lam liền thi triển pháp thuật, linh thể màu lam nhanh chóng toả ra bao trùm lấy sợi hồn phách cuối cùng của Thuỷ Bích, không ngừng truyền tiên khí vào nàng(Thuỷ Bích). Sắc mặt Thiên Lam ngày càng tái nhợt, hơi thở cũng dần yếu ớt. Lam tinh thạch không ngừng xoay tròn quanh thân. Cho đến khi một sợi hồn phách cuối cùng của Thuỷ Bích dung nhập vào người nàng thì cũng không nhận được phun ra một ngụm máu. Nàng đã dùng linh thể của bản thân bảo vệ Linh thể Thuỷ Bích. Đó là cộng sinh thuật nhưng người thi triển thuật pháp sẽ chịu hệ lụy rất lớn.

Dực Thiên sau một hồi đại chiến cuối cùng vượt qua khỏi rào cản của Thiên binh xông vào Thiên Điện. Toàn điện lặng ngắt như tờ. Một nỗi lo lắng đè nặng trong lòng hắn. Khi vừa nhìn thấy bóng dáng màu lam kia hắn đã mừng như điên lôi kéo nàng nhanh chóng ra khỏi điện. Nhưng khi nhìn gương mặt kia, hắn liền cứng ngắc tại chỗ:

- Lam nhi sao lại là muội, Thuỷ nhi đâu, nàng đâu rồi..

- Tỷ ấy đã.. bị lão ...quân..

Lời nói đứt quãng chưa dứt Thiên Lam liền đã gục xuống. Dực Thiên lòng liền rơi vào đáy vực vạn trượng.

- Khôngggggg... đó không phải sự thật...không phải..không..gg..

- Lam nhi mau tỉnh, nói cho huynh biết đó không phải sự thật, Lam nhi tỉnh, muội làm sao vậy.

Không ngừng lắc thân thể suy yếu của Thiên Lam, Dực Thiên trong lòng lại dấy lên dự cảm không lành. Không chỉ Thuỷ nhi xảy ra chuyện mà cả Lam nhi cũng vậy. Dực Thiên điên cuồng gào thét. Những cột thạch bích ở gần hắn bị uy lực cường hãn nghiền nát, cả Thiên Điện trở thành mảnh hỗn độn.

Linh Tiêu Cung chủ vừa tới, giọng nói già nua giận dữ:

- Nghịch đồ, ngươi thật không biết trời cao đất dày là gì. Chỉ có con người mới có thất tình lục dục. Thần tiên chúng ta vốn không có những thứ đó. Ngươi hãy ở trong tế đàn Thiên Ma mà tự suy nghĩ đi, nghĩ thông suốt rồi mới được nhìn mặt ta.

Cung chủ nói xong liền phá tan tiên cốt của Dực Thiên, khai mở Đạo tiên cốt, đánh Dực Thiên vào tế đàn Thiên Ma.

- Sư phụ đừng mà sư phụ đừng màaaa..

- Đồ nhi sẽ có một ngày con hiểu vì sao ta lại làm như vậy. Ta cũng chỉ muốn tốt cho con mà thôi.

Thiên Lam trong hôn mê được đưa về Lam Cung, Thiên giới một lần nữa trở về với sự yên bình vốn có.

Thiên lịch 5000 năm sau đại chiến tiên- ma, Hỏa ma quân Dực Thiên bị nhốt vào Thiên Ma tế đàn. Thủy linh thần nữ Thủy Bích hồn phi phách tán tan thành mây khói. Đây là kết cục đã được định trước của một đôi thần tiên yêu nhau thắm thiết: Vạn kiếp bất phục.

6. Chương 6: Thoát Khỏi Thiên Ma Tế Đàn

500 năm sau sự kiện Hỏa ma quân đại náo Thiên cung.

*****Tiệc Bàn Đào*****

Thiên giới ngập tràn sự vui vẻ hiếm có, chúng tiên gặp gỡ, cùng nhau tán gẫu, ôn chuyện. Trên đài cao Vương mẫu một thân diễm lệ, uy nghi quan sát tiệc bàn đào, ánh mắt lộ rõ vẻ hài lòng. Sự kiện Hỏa ma quân đại náo. Thiên cung dần chìm vào quên lãng.

*****Đường phân ly cách dị*****

Thất tiên sảnh

Bảy công chúa tề tựu đông đủ. Đại công chúa gương mặt thanh tú, toàn thân mặc một bộ hồng y diễm lệ, nàng đang thực hiện nghĩa vụ cao cả của Đại công chúa: canh chừng các muội muội của mình. Ai thật là, các muội muội này của nàng thật không ngoan a vừa lơ đã đã trốn đi chơi báo hại nàng luôn phải nghe mẩu hậu trách phạt. Biết làm sao được ai bảo nàng là Đại tỷ a.

Nhị công chúa Thiên Tranh tính cách trầm ổn phần lớn thời gian nàng đều ở trong Tranh. Cung nên không phả lảng. Thiên Tranh chỉ cười nhìn vẻ mặt đau khổ của đại tỷ nàng. Thiên Hồng thầm than đúng là cười trên nỗi đau của người khác a. Tam công chúa Thiên Hoàng tính cách nóng nảy nhưng lại rất hiểu chuyện. Còn lại thì Tứ công chúa Thiên Lục, Ngũ công chúa Thiên Thanh, Thất công chúa Thiên Tử vô cùng hiếu động luôn tìm mọi cách chạy ra ngoài chơi luôn làm cho Thiên Hồng ảo não không thôi. Lục công chúa Thiên Lam thì khỏi nói trước đây nàng hoạt bát, ngây thơ nhất nhưng kể từ khi xảy ra chuyện của Thủy Bích nàng cũng suốt ngày ru rú trong Lam Cung, mặt mày lúc nào cũng không rõ là vui hay buồn. Mỗi năm tiệc bàn đào Thiên Lam đều trốn ra ngoài, tuy không biết nàng đi đâu nhưng mỗi khi nhìn thấy nàng nở nụ cười thật tâm khi trở về Thiên Hồng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua .

Thiên Lục cùng Thiên Thanh nhân lúc Thiên Hồng đang ngán ngẩm lắc đầu, liền dùng di hồn thuật chuồn êm, Thiên Lam như mọi khi cũng thi triển thuật pháp ra ngoài. Thiên Hồng bắt đầu cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nàng đi lại chỗ Thiên Lục cùng Thiên Thanh, hươ hươ tay trước mặt các nàng vẫn không phản ứng. Thiên Hồng nổi bão:

- Tứ muội, ngũ muội các ngươi muốn làm ta tức chết saoooooooo.

****Tiệc bàn đào*****

Thiên Hồng như muốn bốc khói nhìn ba cái ‘tượng đá’ trước mắt. Nếu để mẫu hậu biết thì nàng sẽ lại bị mắng a thôi đành cố gắng giấu được đến đâu hay đến đó vậy.

****Giao Trì****

Thiên Lam ngấm nhìn thạch bích trước mắt, môi nở nụ cười vô thần, người ta không nhìn ra được là nàng đang vui hay buồn. Mỗi lần nhìn tấm thạch bích này Thiên Lam lại nhớ về những ngày vui vẻ của năm trăm năm trước có lẽ nàng sẽ không bao giờ quay lại thời điểm ấy được nữa. Nàng hận. Nhưng hận cái gì thì bản thân nàng cũng không biết. Hận Thiên giới? Không đây là nhà của nàng. Hận thứ tình ái đã đẩy hai người kí rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục? Không nàng rất ngưỡng mộ tình yêu ấy. Đến cuối cùng nàng chỉ có thể thống hận bản thân vô dụng, càng hận mình là Lục công chúa. Môi mím khẽ mở:

- Thủy Bích tỷ tỷ, tỷ nhìn xem muội lại mang tỷ trở về nơi này, tỷ có thấy vui không.

*****Đọa tiên cốc*****

Thiên Lục cùng Thiên Thanh tò mò nhìn cánh cửa trước mắt. Thiên Lục tò mò:

- Oa đây là cái gì a ngũ muội.
- Muội không biết, hay là chúng ta mở ra xem đi.
- Nhưng mà...
- Tứ tỷ sợ gì chứ chúng ta chỉ xem chút thôi mà.
- Được chúng ta mở ra.

Thiên Lục cùng Thiên Thanh không ngừng sử dụng pháp thuật phá vỡ kết giới, cuối cùng kết giới bị tháo bỏ, một khối tròn màu lửa hiện ra Thiên Thanh vận viên châu cánh cửa lập tức chuyển động.

- Oa cuối cùng cũng ra rồi nha.

Nhưng Thiên Lục cùng Thiên Thanh chưa kịp vui mừng thì hỏa diễm đã phun trào, bóng dáng màu lửa đã xông ra ngoài. Hỏa diễm điên cuồng thiêu đốt các khu vực xung quanh. Nam nhân mặc áo bào màu lửa liên tục cười vang:

- Ha ha ta phải tạ các ngươi đã hảo tâm thả ta ra ngoài ha ha ha ta sẽ trở lại hủy diệt thứ gọi là Thiên quy kia đã hại chết nàng cứ chờ đây ta nhất định trở lại hahaa.

Thiên Lục cùng Thiên Thanh hoảng sợ hẳn là ai a tại sao lại mạnh như vậy chứ.

****Tiệc bàn đào*****

Một tiểu thiên binh chạy vào bẩm báo:

- Báo oooooo ! Hỏa ma quân đã được thả ra ngoài.

Chúng tiên nhốn nháo lên. Không xong rồi lần này đại kiếp của Thiên giới lại tới rồi a.

***** Giao Trì*****

Thiên Lam nhìn Hỏa tinh thần kiêu phát sáng, trong lòng liên báo động . Không lẽ là huynh ấy. Lòng nàng xen tạp các cảm xúc khác nhau. Đôi môi lại mỉm cười:

- Thủy Bích tỷ tỷ xem ra huynh ấy đã thoát khỏi Thiên Ma tế đàn.

7. Chương 7: Đến Âm Vực (1)

Âm vực.

Ma khí cùng yêu khí hoà lẫn vào nhau lượn lờ giữa không trung chứa đựng một lực lượng thần bí. Âm vực từ trước đến nay là nơi tồn tại song song hai thế lực: ma tộc và yêu tộc. Hơn 5500 năm qua kể từ tiên ma đại chiến lực lượng của Âm vực đã ngủ yên, nhưng 500 năm trước vì sự kiện Hoả ma quân đại náo Thiên

cung, Ma hoàng đang chìm trong giấc ngủ 5000 năm đột nhiên thức tỉnh, các thế lực của Âm vực và dị giới khác lại bắt đầu lục đục báo hiệu một trận đại chiến khác sắp bắt đầu.

*****Ma cung*****

Ma hoàng Long Tử Phong nhìn đại ca của hắn- Dực Thiên đã nhập vào ma đạo, ánh mắt Dực Thiên chứa đựng đầy hận thù cùng tàn nhẫn, cơ thể trước đây được bao phủ bằng tiên khí giờ đây đã thay thế bằng một tầng ma khí nồng đậm.

Ma hoàng ngồi trên ghế chủ vị, hắn mặc một bộ hắc y, đôi mắt màu tím khê nhếch đầy vẻ mỉa mai. Gương mặt thập phần tuấn lãng khiến bất kì nữ nhân nào cũng muốn quy phục hắn. Ma hoàng vẫn ngồi đó hai canh giờ nhìn đại ca của mình, hắn thật không ngờ người đại ca này lại vì một nữ nhân mà trở nên như vậy. Cả Ma hoàng và Dực Thiên đều là Thần tộc viễn cổ nhưng bởi vì Ma hoàng trước đây đã sớm nhập ma nên với năng lực của bản thân hắn nghiễm nhiên trở thành kẻ thống trị ma tộc. Còn Dực Thiên vì sự phụ hắn đã dùng công lực áp chế tâm ma của hắn nên lại trở thành thần tiên. Tuy nhiên bởi vì Thủy Bích, hắn đã tự phá vỡ phong ấn đó. Mà nguyên nhân hai người này có tâm ma là bởi vì phụ thân bọn hắn là Ma tôn mà mẫu thân của bọn họ lại là thần nữ. Kết quả của phụ mẫu bọn họ cũng chẳng khác mấy so với Dực Thiên cùng Thủy Bích.

Thời gian cứ thế trôi qua cuối cùng, Long Tử Phong cũng lên tiếng:

-Đại ca người thực vì nàng mà muốn cùng ta chống lại Thiên giới.

Như hiểu được sự nghi hoặc của Long Tử Phong, Dực Thiên không nhanh không chậm nói:

- Khi nào đệ thực tâm yêu một người tự khắc hiểu.
- Được vậy từ nay chúng ta cùng chung chiến tuyến, báo thù cho phụ mẫu cùng nữ nhân kia của huynh.
- Được.

****Thiên Điện****

Vương mẫu nhú mày nhìn chúng tiên, phiền não lên tiếng:

- Hoả ma quân đã đến Âm vực đoán chừng là muốn cùng phe với Ma hoàng, các vị có cao kiến gì không.

Áp lực đè nặng trong Thiên Điện, lão quân liền đưa ra đối sách:

- Nương nường theo thần thấy Hoả ma quân này sẽ không từ bỏ ý định trả thù, chúng ta nên trước hết nhân lúc hắn từ trong tế đàn Thiên Ma mới thoát ra ngoài pháp lực còn yếu trăm thảo trừ căn để tránh hậu họa về sau.
- Nhưng chúng ta không thể tìm ra hắn trong thời gian nhanh như vậy, hơn nữa Âm vực không hề đơn giản.
- Đây cũng là điều lão thần lo lắng nhưng chỉ cần tìm ra hắn lão phu sẽ trừ được hắn.

Từ sau cột thạch bích, Thiên Lam thật sự lo lắng không thôi. Không được nàng phải đi tìm hắn báo cho hắn biết, nếu được phải ngăn cản hắn báo thù. Nghĩ vừa xong Thiên Lam lập tức đến Nam Thiên môn. Hai tiểu thiên binh nhìn thấy nàng liền ngăn cản lại:

- Công chúa thánh người quay về.
- Tránh ra.
- Công chúa mong người đừng làm khó tiểu nhân.
- Tránh ra.

Không đợi hai thiên binh nói, Thiên Lam liền đánh bọn họ sang một bên, rời khỏi Nam Thiên môn đến Âm vực.

****Thiên Điện****

Một thiên binh hốt hải chạy vào:

- Nương nương, không xong rồi, Lục công chúa đã rời khỏi Nam Thiên môn đến Âm vực.

-Cái gì, nó muốn phản sao.

Vương mẫu giận dữ đập bàn. Bà thật không ngờ đứa con này vẫn cố chấp như vậy. Lão quân vuốt chòm râu bạc vội nêu ý kiến:

- Nương nương, chuyện này hẳn không xấu.

- Như vậy mà không phải chuyện xấu, lão quân ông đang nghĩ cái gì vậy.

- Nương nương theo lão thần thấy để lục công đi sẽ nhanh chóng tìm được Hoả ma quân hơn, hẳn sẽ không làm hại Lục công chúa, thay vì ô kim đáy bể thì hãy để Lục công chúa đi sẽ tốt hơn. Chúng ta có thể phái người đi theo bảo vệ nàng vừa có thể báo tin kịp thời.

- Kế này cũng có vẻ hợp lí, Lý thiên vương người đi theo bảo vệ Lam nhi.

- Thần tuân mệnh.- Lý thiên vương lĩnh mệnh rời đi.

Xem ra đại chiến tiên ma lại sắp bắt đầu rồi. Thiên giới lại phải trải qua một hồi đại kiếp. Vương mẫu phiền não không thôi

8. Chương 8: Đến Âm Vực (2)

*****Âm vực*****

Thiên Lam nhìn kết giới trước mắt trong lòng buồn bực không thôi. Gì chứ Âm vực sao lại chơi trò này, mấy cái kết giới này bình thường nàng có thể xuyên qua được nhưng hiện giờ nàng không thể để lộ tiên khí. Nếu không sẽ vô cùng nguy hiểm. Trong đầu không ngừng lục lọi các hiểu biết về Âm vực, cuối cùng cũng nhớ ra Âm vực có yêu thú cùng ma thú canh giữ cổng vào. Miệng lẩm nhẩm đọc khẩu quyết, một lát sau hai bóng dáng một nam một nữ xuất hiện. Bọn họ nhíu mày nhìn nàng, nữ nhân lên tiếng:

- Người không thuộc Âm vực đến đây để làm gì?

- Ta muốn tìm người.- Thiên Lam rất thành thật đáp.

Nam nhân quyết định:

- Không phải người của Âm vực không thể vào.

- Nhưng mà....

Thiên Lam còn chưa nói hết câu hỏa tinh thần kiếm liền phát ra ánh sáng màu lửa. Hai người kia kinh ngạc trợn mắt nhìn nó. Đây chẳng phải kiếm của Hỏa ma quân sao lại nằm trong tay nàng. Không lẽ hai người này có quan hệ không tầm thường. Phải biết rằng Hỏa ma quân là đại ca của Ma hoàng là nhân vật không thể dặt tội nha. Lập tức thái độ của hai tên canh cổng đối với Thiên Lam xoay một trăm tám mươi độ, vẻ mặt hai người vô cùng nịnh bợ:

- Cô nương nếu cô muốn vào thì cứ vào đi, cứ tự nhiên.

Nói rồi liền mở kết giới cho Thiên Lam đi vào. Thiên Lam nghi hoặc nhìn bọn họ. Chẳng lẽ nào bọn họ có vấn đề sao, lúc thế này lúc thế khác, thật khó hiểu. Ánh mắt nàng dừng lại trên hỏa tinh thần kiếm. Không lẽ là vì nó. Ách sao có thể quên a nó là của Dực Thiên ca ca. Không được, nàng phải giấu nó đi để tránh chuốc họa vào thân. Có rồi, Thiên Lam liền biến hỏa tinh thần kiếm thành một cây trâm cài lên tóc rồi ung dung đi vào Âm vực.

Sau một hồi vòng qua vòng lại, Thiên Lam rốt cục cũng hối hận vì sao mình không học Thiên sử cho tốt a ngay cả Ma cung cũng không biết đi hướng nào, thật mất mặt Lục công chúa nàng đây. đành hỏi đường vậy. Nhìn thấy một nam tử đang đi về hướng mình Thiên Lam liền chặn lại:

- Vị đại ca này cho ta hỏi muốn đến Ma cung phải đi hướng nào vậy.

Nam tử cau mày nhìn nàng:

- Cô nương đến đó làm gì? Rất nguy hiểm.
- Không sao, ta đi tìm người mà.
- Cô đi tìm ai?
- Là Dực ... à không có gì, chỉ là quen biết cũ, định nhờ vả chút việc.
- Cô nương từ đây đi về phía Tây 300 dặm sẽ tới.
- Đa tạ huynh.

Thiên Lam vừa rời đi. Nam tử kia liền nở nụ cười bí hiểm. Thật là một cô nương thú vị, ở Âm vực mà cũng dám hỏi đường lại còn không biết hắn là ai. Nàng đến Ma cung làm gì, có thật là tìm người sao, hắn không nhìn ra được nàng là ai, kì lạ. Không cần suy đoán nhiều như vậy hắn sẽ nhanh chóng biết thôi Bởi vì hắn đã nhìn trúng nàng. Từ trong bóng tối một nam tử khác xuất hiện cung kính nói :

- Vương, có cần điều tra nàng hay không.
- Không cần thiết, đi theo nàng.

Nam tử kia ngạc nhiên chốc lát rồi lĩnh mệnh:

- Tuân lệnh.

9. Chương 9: Đại Nam Nhân Không Được Khi Dễ Tiểu Hải Tử!

Thiên Lam đi gần mấy ngày trời vẫn chưa tìm đến được Ma cung, thật ra nàng có thể sử dụng pháp thuật nhưng vì sợ bị lộ nên lại thôi, vả lại vừa đi vừa ngắm cảnh cũng tốt. Thiên Lam tìm một chỗ ngồi nghỉ, lại quan sát động tĩnh xung quanh. Đột nhiên, ở gần chỗ nàng ngồi có vài giọng nói vang lên. Thiên Lam tò mò đi theo giọng nói kia, đến gần một bãi đất trống thì nhìn thấy có một bạch y nam tử gương mặt tà mị đang lên tiếng dụ dỗ một tiểu hải tử:

- Tiểu tử, người nếu thức thời giao viên bảo thạch kia cho bổn đại gia, bổn đại gia ta đây liền tha cho người một mạng nhỏ.

Tiểu hải tử ánh mắt hung ác trừng bạch y nam tử:

- Nếu ta nói không thì sao, hửm?

Bạch y nam tử nghe xong liền nổi giận:

- Một tên tiểu tử còn chưa dứt sữa như ngươi mà cũng dám chống đối ta, vậy thì cũng đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình.

Bạch y nam tử nói xong lập tức sử dụng yêu thuật đánh về phía tiểu hải tử. Tiểu hải tử cũng không chậm vội vàng né tránh. Thiên Lam nhìn một màn trước mắt trong lòng vô cùng tức giận. Gì chứ, một đại nam nhân lại đi bắt nạt tiểu hải tử, thật đáng giận mà. Nếu nàng nhìn không lầm tên nam nhân kia là một hồ ly tinh ngàn năm. Hừ, hồ ly tinh ngàn năm chứ gì, hôm nay gặp phải Thiên Lam nàng đây chỉ trách hắn xấu số. Nàng phải cứu tiểu hải tử kia. Ý niệm vừa động Thiên Lam liền xông ra chắn trước tiểu hải tử:

- Đại nam nhân không được khi dễ tiểu hải tử, ngươi như vậy là kẻ xấu.

Hồ ly tinh đôi mắt hoa đào híp lại, hắn nhìn Thiên Lam cười cợt:

- Tiểu mỹ nhân a không ngờ hôm nay bổn đại gia thu hoạch lớn như vậy. Tiểu mỹ nhân nếu nàng chịu theo bổn đại gia, ta sẽ làm nàng sống sung sướng ha ha.

Thiên Lam giận dữ:

- Hồ ly tinh thật không biết lượng sức. Hôm nay bổn cô nương liền dạy dỗ ngươi.

- Hảo, tiểu mỹ nhân, ta trước hết nên cùng nàng vui đùa một chút ha ha.

Nói là làm, Thiên Lam liền thi triển pháp thuật đánh nhau với hồ ly kia. Thân ảnh màu lam thoát ầm thoát hiện, chiêu thức xuất ra đều cực nhanh, chẳng bao lâu hồ ly tinh liền bị Thiên Lam đánh cho hoa rơi nước chảy. Hắn hoảng sợ quỳ xuống cầu xin nàng:

- Nữ hiệp tha mạng, tiểu yêu có mắt như mù đã mạo phạm ngài, xin ngài tha mạng.

- Người nên nhớ rõ bài học hôm nay, đại nam nhân không được khi dễ tiểu hại tử. Biến.

- Đa tạ nữ hiệp tha mạng, ta lập tức biến.

Nói xong liền biến mất. Tiểu hài tử này giờ đứng bên cạnh xem xét mâu thuẫn khẽ nhứ lại. Nữ nhân này rất không tầm thường bất quá nó thích. Thiên Lam giải quyết xong hồ yêu, ngồi xuống trước mặt tiểu hài tử:

- Tiểu hài tử, cháu không sao chứ?

- Ta không phải tiểu hài tử ta có tên.

Thiên Lam buồn cười nhìn nó:

- Được được, vậy cháu tên gì?

- Tử Hạo.

- Tử Hạo, đã không còn nguy hiểm nữa rồi, cháu mau về đi.

- Ta không có nơi nào để về.

Thiên Lam kinh ngạc, Tử Hạo này đúng là số khổ mà, chẳng trách được nó bị người ta khi dễ. Nàng không khỏi thở dài trong lòng.

- Được rồi, vậy cháu đi theo ta đi sau này gọi ta Lam đi được rồi.

- Được, Lam đi.

- Hảo.

Thiên Lam nói xong, ôm Tử Hạo lên đi về hướng Ma cung, mà không biết rằng trong đôi mắt của kẻ nào đó đầy giảo hoạt. Tử Hạo vui vẻ vì đạt được mục đích, chui đầu vào ngực Thiên Lam. Lần đầu tiên nó cảm nhận được sự ấm áp.

Trong bóng tối, nam tử thần bí khoé môi cong lên nụ cười quỷ dị. Nàng quả nhiên không tầm thường, hi vọng nàng không làm hắn thất vọng. Nam tử đứng bên cạnh khẽ sững sờ. Đã bao lâu Vương không nở nụ cười rồi. Cô nương kia rất có khả năng là Vương hậu a. Hai nam tử kia lại tiếp tục đi theo Thiên Lam mà đương sự lại không hề hay biết gì.

****Ma cung****

Huyền Dực hộ pháp cung kính bẩm báo cho Long Tử Phong:

- Ma hoàng, Thế tử hiện tại đã đi theo vị cô nương kia, chúng ta có nên đưa Thế tử về không?

Long Tử Phong lạnh lùng ra lệnh:

- Không cần, trước mắt hãy theo dõi tình hình trước đã, theo sao bọn họ.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Theo như lời Huyền Dực nói, nữ nhân kia trên người có tỏa ra tiên khí, rốt cục là nhân vật thế nào mà có thể đả bại hồ yêu ngàn năm dễ dàng như vậy, nàng ta đến Âm vực trong lúc này có mục đích gì, lẽ nào là vì chuyện của đại ca hắn, xem ra tiên giới đã có hành động.

*** Thiên cung****

Vương mẫu nghe Lý thiên vương báo cáo tình hình, không khỏi nhí mi. Nha đầu này đúng là thích chuốc hoạ vào thân mà. Nó quá mức đơn thuần nếu như rơi vào bẫy của người khác thì thật khó nói được có thoát đwocj hay không. Thật là chỉ biết làm cho bà lo lắng. Nếu như không phải vì chấp noeemj của Lam nhi lớn như vậy, bà đã không để nó đi mạo hiểm. Hoả ma quân đã nhập ma, không thể chắc chắn rằng hắn sẽ không làm hại Lam nhi. Nếu hắn bắt Lam nhi làm con tin uy hiếp Thiên giới, như vậy chẳng phải sẽ thành trộm gà không được lại mất nắm thóc hay sao chứ.

- Truyền lệnh xuống dưới, phái thêm người bảo vệ Lam nhi, không được xảy ra bất kì sơ sót nào.
- Thần tuân lệnh.

Lý Thiên vương nhận lệnh lui xuống. Xem ra Thiên giới sắp phải trải qua một hồi phong ba bão táp rồi.

10. Chương 10: Bị Tập Kích - Dục Thiên Xuất Hiện

**** Âm vực ****

Thiên Lam cùng Tử Hào đi mấy ngày đường khiến Thiên Lam hiểu biết không ít về Âm vực. Thí dụ như ở đây ngoài tà linh tu luyện thành ma, yêu tinh cũng rất nhiều, ở đây cảnh vật xung quanh cũng là chân thân của rất nhiều loại yêu tinh. Thụ tinh chiếm số lượng rất đông đảo. Ngoài ra hoa yêu cũng rất nhiều, có cây còn ăn thịt tà linh hoặc yêu tinh công lực còn yếu. Tìm một tảng đá lớn, Thiên Lam và Tử Hào nghỉ chân. Tử Hào mấy ngày nay vẫn cực kì khoái trá, nhìn nữ nhân trước mắt này công lực không tệ nhưng mà tâm tính lại quá mức đơn thuần, lương thiện, không có chút phòng bị, cảnh giác nào. Đối xử với nó thật tốt, nếu nàng có thể làm mẫu thân của nó như vậy sau này phụ hoàng trách phạt còn có người đứng ra bảo vệ mình nha. Nhắc tới phụ hoàng, Tử Hào không khỏi rùng mình một cái, phị hoàng chung quy vẫn là đáng sợ nhất, nếu để phụ hoàng biết được ý nghĩ này của nó như vậy thì thảm rồi a. Đang suy nghĩ miên man, bàn tay heo của người nào đó đã nhéo nhéo mặt Tử Hào vừa nhéo vừa xoa, về mặt đây hưởng thụ. Tử Hào đen mặt, mặt của bản thể tử là để người xoa sao, dám ăn đậu hũ của ta hừ để xem ta đem cô ném cho phụ hoàng. Ý nghĩ còn chưa dứt trước mặt đã xuất hiện ba bóng dáng.

Thiên Lam kinh ngạc không thôi theo bản năng gắt gao bảo vệ Tử Hào trong lòng. Tử Hào đầu dán vào trong ngực của nàng, trong lòng không khỏi cảm động. Từ trước tới nay chưa từng ai bảo hộ nó như vậy, thì ra cảm giác được che chở lại tốt như vậy.

Thiên Lam dường như chưa ý thức được mối nguy hiểm, tròn mắt nhìn bọn họ:

- Oa hồ yêu, cứu vĩ miêu yêu còn có thanh xà, ba con này có thể có họ hàng sao thật kì lạ nha. Ý người chẳng phải là con hồ yêu lần trước sao.

Ba con yêu tinh nghe nàng nói xong càng thêm đen mặt. Lời nói của Thiên Lam tuy vô ý nhưng ba con yêu tinh nghe được lại biến thành có ý vị châm chọc bọn chúng. Hồ yêu lên tiếng:

- Chính là nàng ta, hôm nay bốn đại gia ta sẽ bắt nàng hầu hạ từng người một trong chúng ta ha ha.

Cửu vĩ miêu yêu và thanh xà nghe xong liền đưa đôi mắt thèm thuồng nhìn Thiên Lam.

Tử Hào đôi mắt hí lại. Dám cả gan muốn mẫu thân đại nhân tương lai của nó, mấy con yêu tinh này quả nhiên muốn chết. Thiên Lam tuy không hiểu trong lời nói của bọn họ có ý tứ gì nhưng cũng biết là không phải ý tốt lành gì liền bày ra tư thế phòng thủ. Ba con yêu tinh cũng không chậm bao vây Thiên Lam quần chiến. Hiện trường nhất thời loạn thành một mảnh. Bên trong vòng chiến, Thân ảnh màu lam không ngừng di chuyển quỷ dị khó lường.

Sau ba lần giao đấu, Thuên Lam tự nhiên biết bọn chúng là có chuẩn bị mà đến, mắt thấy không thể che giấu thực lực, Thiên Lam liền dốc toàn lực ứng chiến. Tiên khí tỏa ra từ người nàng ngày càng nồng đậm. Hỏa tinh phục ma kiếm rất nhanh liền xuất hiện trên tay. Tử Hào mắt tròn to hết cỡ trần trần nhìn nàng, đó chẳng phải kiếm của hoàng bá bá sao. Sao lại ở trong tay nàng. Không lẽ nàng cùng hoàng bá bá quan hệ không tầm thường, nếu vậy con đường biến nàng thành mẫu thân đại nhân của nó chẳng phải sẽ càng gian lao hơn sao chứ.

Không đợi đám yêu tinh tiêu hóa được chuyện trước mắt, kiếm ảnh ngay tức khắc đã đánh về phía. Bọn chúng. Nhưng lũ yêu tinh này cũng không phải dạng vừa rất nhanh liền biến trở lại chân thân, dùng sức lực hung hãn tấn công Thiên. Lam. Trận chiến ngày càng gay gắt. Nàng sức lực đã yếu hơn phân nửa donlaanf trước dùng cộng sinh thuật rất nhanh đã rơi xuống thế hạ phong.

**** Ma cung****

Long Tử Phong ngồi trên ghế chủ vị nghe Huyền Dực báo cáo tình hình của Tử. Hào mảy kiếm không khỏi nhú lại. Dực. Thiên càng nghe càng cảm thấy có điểm không đúng. Tiên nữ, thực lực không tầm thường không lẽ là... Quả thật không có khả năng này, nàng sẽ không đến đây được. Tuy nghĩ như vậy nhưng miệng vẫn hỏi để chắc chắn:

- Có phải nàng kia luôn mặc lam y?

- Vâng, đúng vậy. Huyền Dực giọng điệu cung kính trả lời.

Đúng lúc này ly trà trên tay Dực Thiên xoảng một tiếng rơi xuống. Không xong rồi Lam nhi đã xảy ra chuyện. Miệng chỉ thầm than được hai tiếng hồng bét liền phóng ra khỏi Ma cung, Long Tử Phong cùng Huyền Dực nhanh chóng đuổi theo.

*** Đường phân ly cách đi****

Mắt thấy đuôi của thanh xà sắp quất trúng mình, Thiên Lam nháy mắt liền khựng lại. Trong bóng tối nam tử thần bí vừa định xuất thủ cứu nàng nhưng nhanh chóng lui lại. Thân ảnh màu lửa lướt qua thật nhanh, ôm Thiên Lam vào lòng một chưởng đánh bay thanh xà. Tử Hào cùng hai yêu tinh kia trợn tròn mắt kinh ngạc. Lúc này, giọng nói mười phần lãnh huyết vang lên:

- Dám tổn thương nàng, kết cục chỉ có một: chết.không.toàn.thây.

Lời nói vừa dứt, hỏa diễm đã phun ngập trời thiêu đốt ba tên yêu tinh, thân thể bọn chúng biến thành cát bụi, chết không siêu thoát. Ma hoàng cùng Huyền Dực bị một màn trước mắt dọa ngây người nhưng rất nhanh lấy lại được tinh thần. Giọng nói ngây thơ của một nữ tử vang lên:

- Dực Thiên ca ca, muội đã tìm được huynh rồi.

- Lam nhi, sao muội lại đến đây, muội có biết ở đây có bao nhiêu nguy hiểm.

Dực Thiên đối với Thiên Lam rống giận. Tuy biết huynh ấy đang lo lắng cho mình nhưng nàng không khỏi ủy khuất chu môi kháng nghị:

- Muội chỉ muốn đi tìm huynh thôi mà.

Thần sắc Dực Thiên cũng nhu hòa hơn chút ít:

- Được rồi, huynh dẫn muội đi Ma cung.

Nói rồi kéo Thiên Lam đi. Tử Hào ánh mắt sợ hãi nhìn Ma hoàng rất nhanh cũng đi theo bọn họ.

Trong bóng tối, nam tử tuấn mi không khỏi cau lại. Nàng cùng Hỏa ma quân quan hệ không tầm thường trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ cảm giác khó chịu. Dù thế nào nàng nhất định thuộc về hắn.

11. Chương 11: Thiên Lam Khuyên Nhủ

*****Ma cung*****

Thiên Lam cúi đầu nghe Dực Thiên giáo huấn một hồi. Cái miệng nhỏ chu lên ủy khuất. Dực Thiên sao một hồi hung hăng giáo huấn nàng, rốt cục cũng chốt lại một câu:

- Lam nhi, hiểu rõ chưa, không được phép có lần sau. Không được tự tiện gây chuyện, muội ăn no không có chuyện gì làm tự mình đưa ra cho người ta đánh sao?

- Muội biết rồi, đi tìm huynh cũng bị mắng. Thiên Lam lẩm bẩm bất mãn.

- Muội nói cái gì, hửm.

Dực Thiên hung hăng trừng nàng. Thiên Lam trong lòng thầm kêu không ổn. Cuối cùng cũng nhớ ra chuyện quan trọng.

- Dực Thiên ca ca, huynh sẽ lại đại náo Thiên cung có phải không.

Tuy ngữ là đang hỏi nhưng ngữ điệu là đang khẳng định. Thu lại bộ dáng ngây thơ của chính mình, trên mặt Thiên Lam nặng trĩu nỗi buồn. Không hiểu sao khi nhìn bộ dáng này của nàng, Dực Thiên khẽ thở dài trong lòng. Nàng không còn là Lục công chúa vô ưu vô sầu, ngây thơ hồn nhiên như trước đây nữa. Cũng không còn là. Lam nhi luôn quấn lấy hắn và Thủy Bích, 500 năm qua lẽ nào nàng luôn sống như vậy. Hắn biết nàng năm đó đã cố gắng hết sức bảo hộ tình yêu của hắn cùng Thủy Bích. Thiên cung là nhà của nàng, mà hắn lại muốn phá hủy nó. Nàng không đáng phải chịu nỗi đau đó nhưng uất hận 500 năm quá há có thể dễ dàng buông xuống, Thủy Bích chết như vậy hắn không thể không hận được sao. Kết quả cuối cùng vẫn là hắn thà gây tổn thương cho Thiên Lam cũng không tình nguyện từ bỏ hận thù trong lòng.

- Muội đừng nghĩ sẽ khuyên ta, trên đời này không có kẻ nào có thể làm vơi đi oán hận trong lòng ta được. Ta đã bước chân vào con đường này thì không thể lùi lại được nữa.

- Thủy Bích tỷ tỷ nếu nhìn thấy huynh như thế sẽ rất đau lòng.

Thiên Lam khẽ cau mày, nụ cười chua chát. Nơi trái tim đang truyền đến đau đớn, Thủy Bích tỷ tỷ, tỷ đang đau sao. Nghe thấy hai chữ Thủy Bích. Dực Thiên tà niệm liền nổi lên:

- Muội còn dám nhắc đến nàng, nàng chẳng phải do mẫu hậu muội và Thái thượng lão quân hạo chết hay sao chứ.

- Muội không nghĩ được nhiều như thế, muội chỉ muốn cảnh báo cho huynh biết lão quân muốn diệt huynh để trảm thảo trừ căn, huynh hãy tự mình cẩn thận lấy. Tất nhiên muội sẽ bám theo huynh cho đến khi nào huynh từ bỏ ý định.

Đôi mắt lóe lên tia sáng giảo hoạt, Thiên Lam lại trở về bộ dáng tiểu hồ ly. Nhìn quanh một lượt, Thiên Lam nhún mím:

- Tử Hào đâu, lúc này nó có theo chúng ta tới đây mà!

Ánh mắt Dực Thiên thoáng nhu hòa trở lại:

- Nó đi ngự thư phòng rồi, lần này chắc bị phạt không nhẹ.

Lời còn chưa nói xong bóng dáng lam y đã biến mất. Dực Thiên trong lòng đầy bi ai, sao hắn lại rước của nợ này vào thân chứ.

*****Ngự thư phòng*****

Tử Hào cúi đầu thật thấp, không dám nhìn về mặt đáng sợ của phụ hoàng nó. Hic nó chỉ len lén trốn ra ngoài chơi thôi mà. Phụ hoàng nhìn nó như vậy làm gì a. Trong lòng không ngừng kêu than nhưng ngoài mặt vẫn không dám nói gì. Hai người giằng co hồi lâu cuối cùng Long Tử Phong cũng lên tiếng:

- Đã biết tội chưa.

Giọng nói lạnh như băng không mang theo chút độ ấm nào.

- Nhi thần biết tội rồi, sẽ không có lần sau.

Tử Hào lí nhí trả lời, mồ hôi đã ướt đầm vạt áo.

- Vậy thì chép ma công 1000 lần, không chép xong không được ra khỏi phòng.

Thiên Lam ở ngoài cửa vừa vặn nghe được câu nói trên của Ma hoàng, lập tức bỏ nhào vào ngự thư phòng:

-Ma hoàng, người thật quá đáng, Tử Hào mới chỉ là một đứa trẻ, người dựa vào cái gì mà phạt nó.

Tử Hào vai run đến lợi hại, nữ nhân này muốn chết sao. Tay kéo kéo vạt áo Thiên Lam rất hảo ý nhất nhớ:

- Hắn là phụ hoàng ta.

- Cho dù là phụ hoàng người cũng không nên phạt quá đáng như vậy.

Tử nhĩn nheo lại:

- Bỏn hoàng dạy dỗ nhi tử thể nào không tới phiên người quản.

Thiên Lam đuối lý nhưng vẫn gắng cứu vãn tình cảnh:

- Tử Hào con có thể tìm mẫu thân con nha.

- Lam di ta chỉ có phụ hoàng, không có mẫu thân.

Ánh mắt Thiên Lam khẽ chuyển. Như vậy là sao không lẽ Ma hoàng hấn... Thiên Lam dời tầm mắt lên người Long Tử Phong, hai mắt tỏa sáng. Long Tử Phong câu môi cười giễu cợt:

- Lập tức thu hồi tầm mắt của người lại.

Như không nghe thấy sự cảnh cáo trong lời nói của Long Tử Phong, Thiên Lam ngưỡng mộ nhìn hấn:

- Ma hoàng, huynh thật giỏi nha, huynh tự mình cũng có thể mang thai sinh hài tử a, thật đáng ngưỡng mộ.

Sắc mặt Long Tử Phong càng ngày càng đen. Hai bàn tay siết chặt cổ Thiên Lam, nghiêng răng nghiêng lợi nói :

- Người thử lặp lại lần nữa xem.

- Khụ khụ... khụ..kh..ụ..

Dực Thiên vừa tiến đến khiếp sợ không thôi vội ngăn cản Long Tử Phong. Thiên Lam thoát khỏi sự khống chế của hấn sắt mặt không còn chút huyết sắc, liên tục ho khan. Tử Hào sợ tới mức chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Sau sự kiện lần này, dưới sự giận dữ của Ma hoàng. Cả Tử Hào cùng Thiên Lam đều bị chép phạt. Nàng đau khổ viết. 10 vạn câu ‘ta sẽ không nói bậy’. Thiên Lam cùng Ma hoàng kể từ đó quyết không đội trời chung. Cuộc sống của Thiên Lam ở Ma cung cứ thế trôi qua mà cả nàng và Long Tử Phong đều không biết rằng bánh xe vận mệnh đang xoay tròn mà hai người bọn họ đang dần luống sâu vào mối duyên phận nghịch thiên tồn tại: tình duyên tiên - ma.

12. Chương 12: Cuộc Sống Ở Ma Cung

Kể từ sau lần bị phạt cùng với Tử Hào, Thiên Lam thề rằng sẽ không cùng Long Tử Phong đội trời chung, nhưng rất tiếc suy nghĩ kia chỉ tồn tại được mấy ngày rồi nhanh chóng bị Lục công chúa vứt ra sau đầu. Thiên Lam ung dung sống cuộc sống mỹ vị tại Ma cung mà nhất thời quên đi mục đích của chính mình. Ma cung từ đó không có ngày nào là không trong cảnh gà bay chó sủa bởi cô công chúa Thiên giới cùng tiểu thể tử Tử Hào. Mà người thu dọn tàn cuộc lại chính là kẻ xui xẻo Huyền Dực hộ pháp. Hấn tuy trong lòng ngày ngày kêu khổ nhưng cũng chỉ biết cắn răng chịu đựng. Ai bảo người ta là kẻ không thể đựng vào a. Long Tử Phong vẫn chậm chạp không thả Thiên Lam đi một phần là vì tránh nàng đem tình hình ở đây báo lại Thiên giới một phần là vì phá hỏng kế sách dùng thất tiên trận của thất vị công chúa để diệt Dực Thiên. Tuy rằng hấn tin tưởng vào năng lực của Dực Thiên nhưng mà không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, từ trước đến nay chưa có kẻ nào đối đầu với thất tiên trận mà còn sống trở ra, kế hoạch báo thù không thể xảy ra sơ sót gì được. Tuy nhiên vì mối quan hệ đặc biệt giữa Dực Thiên và Thiên Lam hấn cũng vạch ra ranh giới với nàng để tránh cái đầu ngu ngốc của nữ nhân nào đó lại nghĩ ra thứ biến thái gì rồi làm cho hấn tức chết, đáng giận nhất là thái độ của đại ca hấn không cho phép hấn tổn thương nàng.

****Trong ngự hoa viên****

Thiên Lam kéo Tử Hào đi mấy vòng liên tiếp, đôi mắt to tròn nhìn khắp nơi đầy vẻ tò mò, hết hỏi cái này rồi lại hỏi cái kia.

- Tử nhi, cái bông hoa kia thật to a.

- Tất nhiên rồi nó là hoa yêu mà.

Tử Hào vừa dứt lời, bông hoa kia liền biến thành tiểu cô nương xinh xắn, nàng cúi đầu hành lễ, với Tử Hào rồi nhất thời khó xử nhìn Thiên Lam, tiểu hoa yêu thật sự không biết nên gọi Thiên Lam như thế nào. Theo lý mà nói, yêu ma của Âm vực không tham kiến công chúa của giới khác như mà Thiên Lam ở trong cung không rõ thân phận có thể sánh ngang với tiểu thể tử tiểu hoa yêu nhất thời không biết nên làm sao. Thiên Lam đảo mắt nhìn tiểu hoa yêu, giọng nói đầy vẻ ngây thơ:

- Hi hi tiểu muội muội gọi ta là Lam tỷ tỷ nga, muội tên gì?

Tiểu hoa yêu thụ sủng nhược kinh vội vàng quỳ xuống:

- Công chúa nô tỳ thân phận thấp kém không xứng cùng người xưng tỷ muội ô ô công chúa xin người tha cho nô tỳ.

- Ách gì chứ ta chỉ muốn kết thân với muội thôi mà, sao vậy...

Lời chưa nói xong đã bị Tử Hào mạnh mẽ lôi đi. Cả buổi sáng hôm đó Thiên Lam tiếp tục lải nhải bên tai Tử Hào trong ngự hoa viên.

- Tử nhi đó là yêu tinh gì vậy.

- Nó là bướm tinh.

- Còn cái kia thì sao?

- Thuỷ yêu tinh.

- Ách còn cái đó.

- Ma cầm.

- Còn cái gì kia kia?

-... ..

-....

... ..

- Không lẽ ở đây cái gì cũng là yêu ma sao?

- Không hẳn nhưng gần như đều là yêu ma.

Thiên Lam ồ một cái hiểu ra, cũng không tiếp tục hỏi nữa. Tử Hào cuối cùng bên lỗ tai không còn nghe tiếng của nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Nữ nhân này thật ngu ngốc, cái gì cũng hỏi làm nó mệt chết. Huyền Dực theo sau bọn họ thấy Thiên Lam ngưng nói liền cảm tạ 18 đời tổ tông đã phù hộ. Phải nói rằng khả năng chịu đựng của tiểu thể tử vô cùng bền bỉ, nếu đổi lại là hần chỉ sợ đã sớm sùi bọt mép ngất xỉu rồi. Hần âm thầm kính ngưỡng khả năng nói nhiều của Thiên Lam, nói cả buổi sang mà mặt không đỏ, cổ không đau a, thật bá phúc. Nếu để nàng cùng Ma hoàng ở chung khẳng định sắc mặt kia của Ma hoàng sẽ vô cùng đặc sắc. Khẽ rùng mình một cái, Huyền Dực bị ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ không thôi.

**** Ngày hôm sau****

Thiên Lam buồn bực nhìn một tầng kết giới trước mắt, cái này có tính là giam cầm không đây, Âm vực vui như vậy nàng lại không thể đi chơi được. Không ngừng thi triển pháp thuật đánh vào kết giới nhưng kết giới cũng không hề có dấu hiệu hư tổn, cuối cùng Thiên Lam liền tui nguỉu buông tha biện pháp này. Huyền Dực đứng sau lưng nàng hảo tâm nhắc nhở:

- Kết giới là do Ma hoàng dựng lên cô không phá được đâu.

Thiên Lam bĩu môi, muốn giam nàng lại không có cửa đâu, Long Tử Phong chứ gì, ta sẽ bảo người cho ta ra ngoài chơi. Ý niệm vừa động Thân ảnh màu lam đã biến mất. Huyền Dực kêu khổ không thôi, không phải nàng muốn đi tìm Ma hoàng đó chứ lần này mình chắc chắn sẽ rất thảm hại.

**** Ngự thư phòng****

Thiên Lam khokng kiêng dè trực tiếp bay vào trong, Long Tử Phong nhìn cái người vừa mới xuất hiện sắc mặt nhanh chóng trầm xuống. Trong lòng không ngừng nguyên rủa 18 đời tổ tông của nàng. Nữ nhân ngu ngốc kia ăn no rửng mỡ chạy tới đây làm gì.

Nhìn sắc mặt đen như than của Long Tử Phong, Thiên Lam tặng cho hắc vận lần khinh bỉ. Lấy vẻ mặt này dọa唬 cô nương, người thật ngậy thơ. Tuy trong lòng là vậy nhưng cũng không có công khai nói ra.

Long Tử Phong nở một nụ cười đầy vẻ mỉa mai hoặc:

- Người là đang khinh bỉ唬唬 hoàng.

Thiên Lam nhảy dựng lên lập tức hỏi lại:

- Sao người biết được.

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền hận khokng cắn đầu lưỡi mình, đây gọi là chưa đánh đã khai sao, miệng nhỏ giọng than một câu, 'đúng là yêu nghiệt', Long Tử Phong khoé môi, nụ cười càng sâu, giọng nói đầy khinh thường:

- Rất muốn biết vì sao có phải không? Là bởi vì người quá ngu ngốc.

Thiên Lam vừa tiêu hoá xong những lời vừa rồi của Long Tử Phong giận tới đỏ mặt. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì giận của Thiên Lam, Long Tử Phong trong lòng không khỏi vui vẻ:

- Nói đi, là có chuyện gì?

Thiên Lam nghe hắc chuyển đề tài tuy là tức giận nhưng vẫn cố nén xuống, dưới mái hiên nhà người không thể không cúi đầu, quân tử báo thù mười năm chưa muộn:

- Ta muốn ra ngoài chơi, sao người lại nhốt ta lại.

Long Tử Phong không vòng vo, liền chỉ rõ nguyên nhân:

- Nếu người báo với Thiên giới chuyện của bọn ta thì sao.

Thiên Lam bĩu môi kháng nghị, thì ra là vì chuyện này hắc thật nhỏ mọn.

- Ta sẽ không làm như vậy, người cho ta đi ra ngoài chơi đi.

- Không được.

- Nếu là Dực Thiên ca ca hắc sẽ cho ta đi.

- Đại ca đã bế quan.

- Cho ta đi ra ngoài đi mà, Ma hoàng.

- Không được.

- Long Tử Phong, đi mà.

...Im lặng..

- Tử phong ca caaa

~~Thanh âm kia quả nhiên làm cho Ma hoàng cao cao tại thượng bị sắc ho khan không ngừng. Nữ nhân này ngay cả cách nói chuyện cũng thật biến thái mà.

- Khụ khụ.. Kh..ụ..

- Tử Phong....

- Người đi đi.

Để ngăn chặn bị tra tấn bởi loại từ ngữ kia, Long Tử Phong cuối cùng cũng giơ tay đầu hàng. Thiên Lam khoải chí không thôi, nhanh như bay chạy ra khỏi Ngự thư phòng, đầu nhỏ từ ngoài cửa ló vào lại thắc mắc chuyện cũ:

- Nè, người làm sao có thể một mình sinh hài tử, thật đáng ngưỡng mộ nga.

Nói xong, không đợi Long Tử Phong nổi đoá đã biết mất không còn tăm hơi. Long Tử Phong nghiêng rằng nghiêng lợi quát:

- T. H.I.Ê.N L.A.M

Trong bóng tối, Huyền Dực xuất hiện. Long Tử Phong thu hồi vẻ mặt lúc nãy lạnh giọng ra lệnh:

- Đi theo nàng.

Huyền Dực cung kính đáp hai tiếng ‘tuân lệnh’ rồi tung người rời đi.

13. Chương 13: Định Nàng Làm Yêu Hậu

* **** Bên ngoài Ma cung****

Thiên Lam cùng Tử Hào lại được ra ngoài chơi, cả hai hứng trí bừa bừa chạy hết chỗ này đến chỗ kia. Nơi này đối với Thiên Lam mà nói là vô cùng mới mẻ. Nhưng cũng phải công nhận một điều rằng Lục công chúa của Thiên giới này tâm tính vô cùng ngây thơ, lương thiện, tuy có hơi ngốc một chút nhưng vẫn tốt hơn lũ yêu ma nữ muốn dụ dỗ phụ hoàng, suốt ngày tỏ vẻ hồn nhiên, yếu điệu thật là ghê tởm. Tử Hào trong lòng thầm nghĩ. Nó thật sự rất thích nàng, ít nhất nàng là thật tâm yêu thương, bảo vệ nó. Từ khi phụ hoàng mang nó đến Ma cung, nó luôn phải sống trong khuôn khổ, phải luôn luôn biến mình thành cường giả, như vậy mới không ai có thể động đến bản thân, trở thành cường giả vi tôn.

Nhớ năm đó, nó lưu lạc trong Âm vực, phụ mẫu khinh thường nó pháp lực yếu kém đã bỏ rơi nó trong rừng rậm có nhiều yêu ma mặt nó tự sinh tự diệt, Tử Hào lúc ấy mới 200 tuổi, tuy đối với nhân loại, độ tuổi này là rất lớn nhưng đối với cả yêu ma lẫn thần tiên nó vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa hiểu sự đời. Một con yêu xà ngàn năm muốn ăn linh hồn của nó. Tử Hào lúc đó tuy có sợ hãi nhưng vẫn ngoan cường chống lại, đấu tranh giữa ranh giới sự sống và cái chết. Trong đầu chỉ còn chấp niệm phải tồn tại. Đến cuối cùng cả hai lưỡng bại câu thương. Con yêu xà kia liền hiện nguyên hình toan cắn nuốt lấy thân thể nhỏ bé kia, cái chết tưởng chừng chỉ trong gang tấc nhưng đúng lúc đó Ma hoàng đi ngang qua nhìn thấy ý niệm sống sót mãnh liệt của một hài tử liền ra tay cứu nó trở về. Lúc đó Ma hoàng đã từng nói rằng chỉ có cường giả mới có quyền được tồn tại. Để bảo vệ bản thân nhất định phải trở thành cường giả vi tôn.

Từ lúc đó Tử Hào đã sống với thân phận mới ngày đêm chỉ biết cố luyện tập theo sự rèn luyện khắc nghiệt của Ma hoàng. Chưa bao giờ có một tia tình cảm ảm áp. Nhưng từ khi nàng xuất hiện Tử Hào đã hiểu thế nào là yêu thương, nó muốn nàng(Thiên Lam) trở thành mẫu thân của nó, nó tin rằng phụ hoàng cũng sẽ chấp nhận nàng bởi vì sâu trong con người phụ hoàng nó cũng rất cô đơn. Tử Hào hiện tại phải nghĩ biện pháp tác hợp cho hao người bọn họ. Để nó có thể có tiểu đệ hoặc tiểu muội muội chơi cùng, nếu có cả hai càng tốt.

Ma hoàng ngồi trong thư phòng ách xì liên tiếp, rốt cục là kẻ nào dám sau lưng tính kế hắn

Thiên Lam đang hứng trí bừa bừa tìm tòi, nghiên cứu Âm vực đột nhiên cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ đang tiến về phía mình theo bản năng ôm Tử Hào vào ngực gắt gao bảo hộ nó.

Trong bóng tối xuất hiện hai nam tử, hồng y nam tử tỏa ra khí thế vương giả, hẳn chính là người đã theo dõi Thiên Lam trên đoạn đường đi đến Ma cung, hắc h nam tử sau lưng có lẽ là thuộc hạ của hắn. Nhận ra người quen Thiên Lam nhất thời buông lỏng phòng bị:

- Thì ra là người nha, đa tạ lần trước đã giúp ta.

Hồng y nam tử câu môi cười đến mị hoặc:

- Vậy nàng tính như thế nào báo đáp ta đây. Hay là lấy thân báo đáp làm Yêu hậu của ta đi.

Hắn đã đợi hơn một tháng rồi, rốt cục Ma hoàng cũng để cho nàng ra ngoài, đây là cơ hội tốt, hắn phải mang nàng trở về làm Yêu hậu. Một mặt có thể khắc chế Hỏa ma quân và Thiên giới, mặt khác là bởi vì nàng rất thú vị. Thiên Lam còn chưa tiêu hóa xong những lời vừa rồi thì Tử Hào trong ngực nàng thoát khỏi sự kiềm chế lớn tiếng quát :

- Yêu vương, không cho người động vào Lam di nàng phải là mẫu thân của ta.

Yêu Vương Mị Cửu cười lớn:

- Người cho rằng người nói thế nào thì sẽ thế đó sao, nực cười. Hắc Ưng bắt nó lại hôm nay ta phải mang nàng về Yêu tộc.

Nghe xong mệnh lệnh, Hắc Ưng nhanh như chớp đã chế trụ được Tử Hào. Huyền Dực trong bóng tối thấy thế trận không ổn liền xông ra ứng chiến, mặt khác truyền tin về cho Ma hoàng. Yêu vương quát một tiếng yêu thuật tỏa ra đánh bay Huyền Dực làm hắn phun ra một ngụm máu. Mị Cửu đầy khinh thường liếc nhìn Huyền Dực, phun ra bốn chữ:

- Không biết lượng sức.

Thiên Lam trong mắt đầy sợ hãi, Hỏa tinh thần kiếm lập tức xuất hiện đánh về phía Mị Cửu, bất quá nàng không phải đối thủ của hắn rất nhanh liền thảm bại. Yêu vương Mị Cửu mặc cho nàng dấy dục muốn đưa nàng về Yêu cung, lúc này trên bầu trời xuất hiện bóng dáng màu tím là Ma hoàng. Hắn lạnh lùng lên tiếng:

- Thả bọn họ ra.

- Người nghĩ hôm nay người sẽ là đối thủ của ta sao, phong ấn trên người người đã xuất hiện, bây giờ là thời khắc người yếu đuối nhất, ha ha haa.

Long Tử Phong mím môi không nói lời nào. Cái mà Mị Cửu nghĩ đến sao hắn lại không biết. Yêu vương trước nay vô sỉ tự nhiên sẽ dùng Thiên Lam uy hiếp Thiên giới tệ hơn sẽ là uy hiếp đại ca hắn. Hắn không thể để việc báo thù cho phụ mẫu tan thành mây khói. Chưởng phong như mưa đánh về phía Mị Cửu dường như không thể làm được hắn tổn thương. Hai bên giao đấu kịch liệt. Ban đầu thế trận được cân bằng, tuy nhiên sau một khoảng thời gian phong ấn trên cơ thể Long Tử cuối cùng đã đẩy hắn(Ma hoàng) vào thế hạ phong. Long Tử Phong trong lúc lơ đã bị trúng hai chưởng phun đầy máu tươi. Yêu vương nhìn hắn, lắc đầu:

- Long Tử Phong a Long Tử Phong người vì báo thù mà bị bức đến bước đường này, người không ngờ sẽ có ngày sẽ chết trong tay Mị Cửu ta có phải không. Đáng tiếc cho người cả đời này nuôi hi vọng báo thù mạnh như thế. Người yên tâm ta sẽ giúp người trả thù Thiên giới, thống nhất Lục giới ha ha.

Đúng lúc năng lượng yêu thuật chuẩn bị đánh lên người Long Tử Phong, thân thể Thiên Lam đột nhiên xảy ra biến hóa. Tiên khí màu lam ngày càng thịnh. Từ trong vầng sáng thanh kiếm màu thủy lam bay ra hợp nhất với Hỏa tinh thần kiếm. Thủy linh châu cùng lam tinh thạch không ngừng bay lượn quanh người nàng. Thiên Lam tay cầm kiếm không ngừng rót linh lực vào thân kiếm mạnh mẽ đánh về phía Mị Cửu. Chưởng phong hồng sắc và thần kiếm va chạm bức lui Mị Cửu hơn một trượng. Tất cả há hốc mồm kinh ngạc nàng có thể đánh bại Yêu vương. Giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Người không được tổn thương bọn hắn. Trừ phi ta chết.

Mị Cửu trên môi nở nụ cười tự giễu tại sao Ma hoàng lại thắng hắn luôn luôn thắng mình. Biết tình trạng hiện tại bất lợi. Mị Cửu cùng Hắc Ưng rời đi. Sau lưng tiếng nói của hắn vọng lại: ' người sẽ phải hối hận '

Trận chiến vừa qua Thiên Lam vô lực ngã xuống, Huyền Dực cùng Tử Hào đã ngất đi. Long Tử Phong đỡ lấy thân thể nàng, tâm có chút cảm xúc phức tạp. Hắn không hề nhận ra rằng bản thân đối với nàng đã động tình. Mà đó chính là cảm kị.

14. Chương 14: Động Tâm - Thiên Lam Rời Đi.

**** Ma cung****

Cảnh tượng thập phần quái dị, trong ngự thư phòng, Long Tử Phong đang xem xét lại sổ sách về tình hình hiện tại của Ma tộc. Bên cạnh là Thiên Lam lải nhải không ngừng. Huyền Dực đứng bên cạnh âm thầm lau mồ hôi lạnh, khả năng nói nhiều của cô công chúa này cũng không phải dạng vừa a. Ma hoàng lực chịu đựng thực tốt a.

- Ma hoàng ta với Tử Hào chỉ ra ngoài một lát thôi.

-

- Long Tử Phong người sao lại hẹp hòi như vậy.

-

- Đi mà, Tử Phong ca ca

Vẫn không phản ứng. Không lẽ mình còn chưa dùng đúng âm điệu. Thiên Lam lại tiếp tục thử:

- Tử Phong ca ca

- Còn chưa quên chuyện lần trước sao, không được ra ngoài chính là không được. Ngoan ngoãn ở lại trong Ma cung đi.

- Quỷ hẹp hòi.

Thiên Lam bỏ lại một câu bất mãn cũng liền rời đi. Huyền Dực bên cạnh da gà đã rơi đầy đất, mức độ biến thái của Lục công chúa này mới không phải bình thường. Lực thích nghi của Ma hoàng quả nhiên tốt nhất. Mấy tháng qua mỗi lần nàng muốn xin Ma hoàng chuyện gì sẽ giả giọng điệu biến thái kia ra làm hấn suýt rớt cả quai hàm xuống đất, sùi bọt mép ngất xỉu mấy lần. Mà Ma hoàng nghe nàng gọi 'Tử Phong ca ca' mặc dù sắc mặt có chút thâm trầm cũng đáp ứng chuyện của nàng riêng chuyện ra khỏi Ma cung dù Lục công chúa có gọi bằng giọng điệu ghê tởm bậc nào cũng không cho, đây có tính là quan tâm hay không nhỉ. Còn có Ma hoàng gần đây rất kỳ quái a. Ước chừng một bên nghe nàng hấn như thế có vẻ rất hưởng thụ nha, hay là động tâm rồi. Huyền Dực xoa cằm nghiền ngẫm tin tức này nếu truyền ra ngoài sẽ làm cho lục giới chấn động dữ dội a, Ma hoàng lãnh khốc tàn nhẫn cũng có ngày động tâm, hấn là đề bẹp không biết bao nhiêu ao ước trong lòng các nữ tử.

***** Trở về một tháng trước*****

Dực Thiên ở trong mật thất Ma cung bé quan cảm nhận được sự nguy hiểm của Hoat tinh thần kiểm truyền tới liền lao đến chỗ bọn người Thiên Lam. Lúc đó, bọn họ đều đã ngất đi, đặc biệt Ma hoàng do trúng hai chưởng toàn lực của Yêu vương bị thương không nhẹ, Huyền Dực là thảm hại nhất ngũ tạng tổn thương nghiêm trọng. Tử Hào chỉ bị ngoại thương chỉ riêng Thiên Lam không có vấn đề gì chỉ là bị hôn mê do kiệt sức. Có đánh chết Dực Thiên cũng không thể ngờ được người bức lui Mị Cửu lại là Thiên Lam nhưng hấn hỏi nàng làm sao lại làm được thì nàng nói không biết gì hết, chuyện này Dực Thiên cũng rất đau đầu. Thiên Lam từ đó cũng không nháo không gây chuyện chỉ là ngày nào cũng thay Dực Thiên vận khí điều tức cho Long Tử Phong, tuy lúc đầu hấn có bài đích nàng nhưng nhìn cái bộ dạng đáng thương kia lại thôi, hấn không thích cùng nữ nhân so đo.

Một ngày nọ thương thế bọn họ đều tốt lên, Tiểu công chúa Thiên Lam của chúng ta ngựa quen đường cũ lại bộc lộ bản chất hồ nháo của mình, không có chuyện gì thì đi theo sau lưng Long Tử Phong lảm nhảm hết chuyện này đến chuyện khác, cao hứng sẽ làm cho Long Tử Phong tức đến nổi gân xanh nổi lên đầy trán rồi chuồn mất dạng. Cứ hai ba ngày lại đi xin hấn ra ngoài chơi nhưng kế hoạch vạn lần thất bại. Hấn để nàng nháo thế nào cũng được nhưng nhất quyết không cho xuất cung. Có lẽ đúng như Huyền Dực nghĩ hấn là đang quan tâm nàng có lẽ chính hấn đã động tâm từ giờ khắc nhìn thấy nàng chắn trước mặt hấn muốn bảo vệ hấn trong lòng đã có dòng nước ấm chảy qua.

*** Đường phân ly cách dị đến hiện tại*****

Thiên Lam hùng hổ chạy đến thư phòng lần thứ hai trong ngày, vừa đến cửa đang định vọt thẳng vào như mọi khi thì nghe thấy tiếng hai nam nhân kia bàn bạc. Hai kẻ đó ngoài Dực Thiên cùng Long Tử Phong ta thì còn ai vào đây nữa.

- Ma tộc đã sẵn sàng rồi, huynh tính khi nào thì trở lại Thiên cung.

Là tiếng của Long Tử Phong.

- Đợi khi ta khôi phục công lực như ngày xưa sẽ trở lại trả thù, rất nhanh thôi cái gọi là Thiên quy hay Thiên giới gì đó sẽ vĩnh viễn biến mất.

Dực Thiên trả lời.

- Về chuyện Thiên Lam thì sao, chẳng phải quan hệ giữa hai người rất tốt mà.

- Ta sẽ cố không làm tổn thương muội ấy nhưng còn những kẻ khác hừ phải trả đại giá.

- Vậy cứ tiến hành theo kế hoạch.

Thiên Lam nghe đến đây đã muốn té xỉu, hai giọt nước mắt từ từ chảy xuống. Thoáng một cái đã biến mất dạng. Cảm nhận được khí tức bên ngoài thay đổi, Dực Thiên cùng Long Tử Phong đồng thời lao ra. Không có bóng dáng nào, chỉ thấy trên mặt đất còn rơi chiếc hoa tai màu lam. Thần sắc Long Tử Phong trầm xuống nhất thời nhìn khôngbra suy nghĩ của hắn. Dực Thiên trong lòng ảo não, là muội ấy, hắn vô tình đã làm tổn thương muội ấy. Nhưng mà Lam nhi, thật xin lỗi ta không thể làm khác được.

Thiên Lam trở về phòng ánh mắt vô thần, hai hàng nước mắt vẫn chảy dài. Bọn họ vẫn chưa từ bỏ ý nghĩ kia, dấu rằng đã sớm biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến nhưng tâm vẫn thấy chua xót. Nàng là lục công chúa của Thiên giới mà Thiên giới chính là kẻ thù của bọn hắn, nàng làm sao có thể cùng bọn họ làm bằng hữu đây, chỉ bằng lúc này rồi đi là tốt nhất. Thiên Lam nghĩ xong liền thu dọn đồ đạc rời khỏi Ma cung. Chưa đi được bao lâu nàng lại gặp hai kẻ không nên gặp. Dực Thiên mở lời, trong giọng nói không rõ tư vị:

- Lam nhi muội nghe hết rồi sao?

- Muội nghe hết rồi nên sẽ đi.- Nàng lạnh nhạt trả lời.

- Ta là bất đắc dĩ.- Không hiểu vì sao Dực Thiên lại muốn giải thích.

- Muội đều hiểu sau này gặp lại chính là kẻ thù rồi giữa chúng ta xem như không còn là bằng hữu nữa.

Mặc dù nhận được câu trả lời như ý muốn không hiểu sao hắn lại có tư vị không vui vẻ. Tử Hào từ trong bụi hoa nhìn thấy một màn này liền bỏ nhào ra ôm lấy Thiên Lam khóc òa lên:

- Lam đi ta không cho người đi đâu.

Long Tử Phong này giờ đứng yên đã tiến lên gỡ Tử Hào ra. Thiên Lam nhìn nó ánh mắt nhu hòa:

- Tử nhi, nếu có ngày ta không thể gặp lại con, hãy hứa với ta phải sống tốt.

- Lam đi.... không được.. đi. Oa oa.

- Hứa với ta.

- Được ... hức hức.... con hứa với người.

Thiên Lam nở nụ cười vô hồn. Thân ảnh từ từ biến mất. Tử nhi có lẽ đây là lần cuối cùng Lam đi được nhìn thấy người. Tử Hào vùng vẫy thoát khỏi kiềm chế của phụ hoàng nó.

- Phụ hoàng, hoàng bá bá, con ghét hai người. - Nói xong liền khóc chạy đi.

Ma hoàng cùng Dực Thiên thở dài. Đã đi đến bước này tại sao bọn họ không vui vẻ giống như đã tưởng tượng, tại sao lại có cảm giác ần ần đau. Vì báo thù bọn hắn đã từ bỏ nhiều thứ như vậy có đáng không. Nhưng mà bọn họ không thể lùi bước được nữa rồi.

Màng đêm bao trùm Ám vực, các thế lực lại bắt đầu rục rịch. Một trận đại chiến sắp bắt đầu.

15. Chương 15: Quyết Định Của Thiên Lam

***** Thiên cung*****

Sắc mặt của Vương mẫu đầy lo lắng, đại chiến đang tới gần, các thế lực của Âm vực đã bắt đầu hành động, Lục công chúa Thiên Lam không rõ tung tích. Lần này đại chiến sẽ là ngũ giới tham gia e rằng Thiên giới lành ít dữ nhiều. Hi vọng chỉ đặt trên người của mấy đứa con này vậy mà... Vương mẫu cùng chúng tiên lòng nóng như lửa đốt. Bất quá nếu đến đường cùng họ sẽ cầu người kia. Cho dù thế nào cũng phải duy trì sự cân bằng của lục giới.

***** Ma cung*****

Long Tử Phong ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mị Cửu- kẻ lần trước suýt nữa đã lấy mạng hắn. Mị Cửu muốn hợp tác cùng hắn đánh Thiên giới. Tuy rằng Long Tử Phong và đại ca hắn không tưởng đến ngôi vị thống trị tam giới, có thể mặc kệ Mị Cửu làm gì thì làm miễn sao không đụng đến huynh đệ bọn họ là được. Hắn cũng biết Mị Cửu vô sử cỡ nào. Chuyện gì có lợi hắn luôn chen vào, thừa nước đục thả câu lại là chuyện bình thường. Nhưng chẳng phải hắn có hứng thú với Thiên Lam sao.

- Chẳng phải rất hứng thú với lục công chúa kia sao?

Long Tử Phong giọng điệu giễu cợt hỏi.

- Thứ ta không có được cách duy nhất chính là huỷ diệt

Đôi mắt hoa đào híp lại, Mị Cửu âm lãnh trả lời. Câu trả lời làm tâm Long Tử Phong chấn động, trong lòng dấy lên nỗi bất an khó hiểu. Hắn đang lo lắng gì chứ, nàng là kẻ thù của hắn. Cố gắng áp chế ý nghĩ trong lòng, hắn lại bày ra vẻ mặt như cũ:

- Được thành giao.

- Vậy ta xin cáo từ.

Mị Cửu xoay lưng rồi đi, trong mắt loé lên tia tinh quang nhưng rất nhanh biến mất.

Lại nói Tử Hào từ ngày Thiên Lam rời đi nó nhốt mình trong phòng không gặp ai. Nó rất tức giận, tại sao phụ Hoàng lại đối xử với nó như vậy, để cho người yêu thương nó nhất rời khỏi nó, nó không muốn gặp phi hoàng và hoàng bá bá bọn họ rất xấu.

Long Tử Phong cùng Dục Thiên đứng trong ngự hoa viên, hai bóng dáng một đỏ như lửa một tím quý dị. Hai gương mặt tuyệt mỹ thoảng qua nét u sầu. Dục Thiên cảm thán:

- Chúng ta làm như vậy rốt cục là đúng hay sai đây.

- Chúng ta đã chờ ngày này lâu như vậy, không thể từ bỏ được.

Là tiếng Long Tử Phong trả lời.

- Trả thù xong rồi có vui vẻ được không?

Dục Thiên nở nụ cười tự giễu.

Long Tử Phong không trả lời, hắn là không biết hay là biết rằng đáp án sẽ làm bọn họ dừng tay lại. Không khí trầm mặc, không ai nói gì. Bọn họ đều có suy nghĩ riêng của chính mình.

**** Tuyết linh sơn****

Tuyết linh sơn quanh năm tuyết phủ trắng xoá. Bên trong là một thế lực thần bí vô cùng mạnh mẽ. Đây là nơi Thánh nữ ẩn cư. Ngoại trừ kẻ trụ cột của các giới không ai biết được điều này. Nó dường như đã đi vào quên lãng.

Đứng trước tảng đá thất sắc quen thuộc Thiên Lam đem lam tinh thạch hoà nhập vào nó. Một lát sau, tảng đá khẽ dịch chuyển để lộ ra một lối vào nhỏ, Thiên Lam nhanh nhẹn lách người vào trong thông đạo.

Bên Kính hồ, bạch y nữ tử thần bí lười biếng dựa vào chiếc ghế dài ẩm áp nhắm mắt dưỡng thần. Thiên Lam vừa mới vào nàng đã nhận ra. Giọng nói nhàn nhạt vang lên:

- Có chuyện gì sao Lam nhi?

- Bằng tỷ tỷ muội phải làm sao đây, muội không cần được huynh ý.

Thiên Lam chạy đến ôm lấy nàng nghẹn giọng nói.

- Muội phải làm sao đây?

- Muội có thể hỏi Thuỷ Bích mà.

Thiên Lam tuy khó hiểu ẩn ý trong câu nói nhưng vẫn làm theo. Nhìn bóng dáng dần hiện ra trên mặt Kính hồ, Thiên Lam hỏi dồn dập:

- Thuỷ Bích tỷ tỷ, muội phải làm sao đây, làm sao đây ?

Thuỷ Bích cũng không nghĩ ra cách nào chỉ đành cầu xin Thiên Lam.

- Lam nhi muội hãy giúp tỷ lần này đi đừng để huynh ấy gây đại tội.

Thuỷ Bích tha thiết cầu xin. Thiên Lam trong lòng bất chợt loé lên ý nghĩ, ánh mắt nàng kiên định.

- Để bảo vệ mọi thứ muội không tiếc sinh mạng.

Lời nói vừa dứt Thuỷ Bích đã nhập với linh hồn Thiên Lam như cũ.

- Bằng tỷ tỷ muội đi đây, tỷ bảo trọng.

Nói rồi liền biến mất. Người đang nhắm mắt dưỡng thần kia đột nhiên mở hai mắt. Ánh sáng màu bạc lan ra. Lam nhi, yên tâm tỷ sẽ giúp muội vượt qua kiếp nạn này. Nhanh như chớp bạch y nữ tử đã không còn tăm hơi.

16. Chương 16: Đại Chiến Khốc Liệt - Quyết Định Của Thiên Lam (2)

***** Trước Nam Thiên Môn*****

Lão quân râu tóc bạc phơ dẫn 10 vạn thiên binh ứng chiến. Một bộ phận lớn Ma tộc dưới sự chỉ huy của Dực Thiên tiến đến. Dực Thiên vẫn giống như ngày này 500 năm trước, hoả bào nóng rực, ánh mắt điên cuồng thống hận, nhiệt độ xung quanh đã tăng vọt. Theo kế hoạch Hoả ma quân Dực Thiên tấn công Thiên giới. Ma hoàng Long Tử Phong cùng Yêu vương Mị Cửu áp chế Minh giới. Chỉ cần khống chế được nhị giới này thì Tam giới lập tức tan rã. Dực Thiên khinh miệt nhìn 10 vạn thiên binh ra sức chống đỡ Ma tộc, thế trận đang cân bằng. Thái thượng lão quân giận dữ quát:

- Hoả ma quân, người quả nhiên không biết trời cao đất dày là gì, bài học 500 trước chưa làm người tỉnh ngộ sao.

Nhắc đến chuyện 500 năm trước sắc mặt Dực Thiên trầm xuống, giọng nói mang theo đầy hận ý:

- Các người không có tư cách nói chuyện đó, Thần tiên các người chính là lạnh lùng vô tình, nhưng gì các người đã nợ ta hôm nay ta sẽ trả lại gấp trăm lần.

Dưới cơn thịnh nộ ngút trời của Dực Thiên hoả diễm bao trùm lấy Nam Thiên môn, thiên binh bị hoả diễm đốt cháy thành cát bụi. Lão quân thi triển thuật pháp đấu với Dực Thiên. Thiên cung dần dần bị áp đảo.

Qua hai canh giờ Ma tộc đã đánh tới Thiên điện, Vương mẫu lòng như lửa đốt gọi các nữ nhi hợp trận nhưng thất tiên trận vẫn thiếu một- là Thiên Lam. Đứa con gái này của bà không biết đang suy nghĩ cái gì. Dù bà đã tìm mọi cách tìm kiếm nhưng vẫn bất vô âm tín. Trong lòng một nỗi bất an khó tả, đáng lẽ ban đầu bà không nên để Lam nhi đi Âm vực, là lỗi của bà.

Lão quân lui ra phía sau cùng với thiên binh kiềm chế Ma tộc. Sáu công chúa bao vây lấy Dực Thiên dù thất tiên thiếu một vẫn phải lập trận, đây là cách duy nhất bảo vệ Thiên cung. Lục vị công chúa thân mặc giáp phục hồng, tranh, hoàng, lục, thanh, tử lập ra thế trận. Bọn họ không ngừng thay đổi vị trí, trận pháp

biến đổi bảy bảy bốn chín lần. Ánh sáng lục sắc bao trùm Thiên điện, lục vị công chúa không ngừng tấn công Dực Thiên.

Ánh mắt Dực Thiên không có biến đổi gì, chỉ dựa vào mấy con nha đầu này mà muốn đánh bại hắn, mơ tưởng. Thất tiên trận tuy lợi hại nhưng lại thiếu mất một hơn nữa các công chúa không phải đối thủ của Dực Thiên. Tình thế ngày một giằng co ác liệt.

**** Minh giới****

Hai bên bờ Vong xuyên hai đội quân hùng mạnh dập giao đầu. Sương trắng lượn lờ trên mặt sông tạo ra vẻ thần bí khó dò. Dưới sông Vong xuyên khác hẳn với vẻ tĩnh lặng của mặt nước. Dòng sông không ngừng cuộn trào, ác linh luôn sẵn sàng cắn nuốt bất cứ linh hồn nào rơi xuống. Hai bên bờ, bị ngạn đỏ rực như máu, kiều diễm mỹ hoặc còn có thêm phần diêm dúa lẳng lơ. Trận chiến bắt đầu, Yêu vương và Ma hoàng chỉ huy quân tiên phong tiến lên. Minh vương lúc này mím chặt môi, dựa theo tình huống hiện tại, đừng nói là viện trợ Thiên giới cho dù Minh giới cũng không cầm cự bao lâu.

Hai quân đang chuẩn bị giao chiến, bên bờ sông nơi Ma tộc và Yêu tộc đang chiếm giữ, trong sương mù xuất hiện bóng dáng lam y nữ tử mờ nhạt. Nàng xoay lưng về phía bọn họ nhưng hoả tinh thần kiếm trong tay nàng khiến Ma hoàng nhận ra nàng là Thiên Lam. Tất cả bọn họ đều rơi vào trầm mặc, nàng ta không ở Thiên cung ứng chiến chạy tới đây làm gì.

Minh vương kinh hoảng kêu lên:

- Lục công chúa cô mau trở về Thiên giới, đừng đứng ở đó nguy hiểm lắm.

Minh vương cho dù tình nguyện để nàng về Thiên cung cũng không muốn nàng đến đây. Ít nhất Hoả ma quân sẽ không thương tổn nàng. Còn ở đây.....aiz

Thiên Lam dường như không nghe thấy lời của Minh vương, tuốt tay xoay người giọng nói vang vọng:

- Ta sẽ bảo vệ Tam giới càng sẽ bảo vệ người ta muốn bảo vệ.

Thiên Lam tay vận nội lực hướng Yêu vương tập kích, mọi thứ quá nhanh khiến tất cả đều sững sờ chỉ có Yêu vương mạnh mẽ đánh lại một chiêu. Thủy Bích ở trong cơ thể Thiên Lam không ngừng ngăn cản nàng:

- Lam nhi, mau dừng lại muội sẽ chết đó Lam nhi muội....

Thủy Bích chưa truyền âm xong cho Thiên Lam đã thấy chiêu lực của nàng hướng Yêu vương lúc sắp đánh tới hắn đột ngột biến mất còn một chiêu toàn lực của Yêu vương đánh úp về phía nàng mang theo uy lực không thể chống cự.

Thiên Lam không phản kháng một chiêu kiadanh thẳng vào người nàng, tiên cốt nháy mắt bị huỷ. Thủy Bích trong người Thiên Lam đau đớn kêu nàng.

- Lam nhi... Không... Lam nhi...

Thân thể Thiên Lam như điều đứt dây bay theo một hình vòng cung hướng phía Vong xuyên rơi xuống. Tất cả đều kinh ngạc bao gồm cả Yêu vương. Nàng rõ ràng mượn tay Yêu vương tự sát. Tại sao lại làm như vậy.

**** Thiên cung****

Thất tiên trận vùng Dực Thiên sau một hồi giằng co đã có kết quả, lục vị công chúa bị Dực Thiên đánh bay ra khỏi trận pháp. Dực Thiên này giờ dù nghi ngờ sự vắng mặt của Thiên Lam nhưng chngx không suy nghĩ gì nhiều. Có lẽ muội ấy không muốn cùng hắn đấu pháp.

Tinh thạch trong người các công chúa phóng ra đang chuẩn bị hợp nhất thì Lam tinh thạch của Lục công chúa xuất hiện, Thiên cung nhất thời dậy lên hi vọng. Thiên Hồng kinh hô:

- Lục muội trở về.

Nhưng lời nói xong chưa được bao lâu sắc mặt mọi người đều xanh mét. Chỉ thấy bảy viên tinh thạch không thể dung hợp, lam tinh thạch rơi xuống vỡ vụn ra từng mảnh. Ánh sáng lập tức phân chia ra bảy màu, màu lam đang từ từ biến mất.

Vương mẫu ngã quỵ xuống:

- Lam nhi.. con ơi...Mau mau đến Minh giới Lam nhi ở đó.

Cả Thiên cung đang nháo nhào Dực Thiên đã biến mất không còn tăm hơi, người Thiên cung mau chóng đuổi theo.

**** Minh giới****

Thiên Lam vô lực sắp rơi xuống sông Vong xuyên, trên không trung xuất hiện bóng dáng màu lửa đỏ, hần nhanh ta kéo lấy mảnh lụa đang quấn quanh eo Thiên Lam. Phía sau là người của Thiên giới.

- Nha đầu ngu ngốc, muội tưởng chết rồi ta sẽ không diệt Thiên cung sao? Ta sẽ cho bọn họ chết không toàn thây.

Dực Thiên trong lời nói mang theo lửa giận đau lòng cùng tia hối hận . Thiên Lam mỉm cười nhìn hần, nói lời trấn trối cuối cùng:

- Dực Thiên ca ca, muội đã từng nói sẽ ngăn cản huynh, muội đã làm được rồi. Nếu thật có kiếp sau, muội hi vọng mình chính là một kẻ tầm thường cũng không như kiếp này trở thành Thiên giới công chúa. Muội thực hận, rất hận chính bản thân mình. Vì thân phận này muội đã không bảo vệ được người muội muốn bảo vệ. Thủy Bích tỷ ấy chưa chết hi vọng hai người về sau được hạnh phúc. Muội chết cũng đáng. Dìn lỗi huynh, Dực Thiên ca ca.

Lời nói vừa dứt, Thiên Lam đã buông tay. Dòng nước vông xuyên nhấn chìm thân thể nhỏ bé. Tiếng hét thất thanh vang lên.

- Lam nhiiiiii.

- Lục muộiij

- Lục tỷ...

- Lục công chúa..

- Thiên Lam...

Từ nơi Thiên Lam rơi xuống, nử tử mặt áo thủy lam xuất hiện, hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má. Dực Thiên ôm lấy Thủy Bích gọi một tiếng Thủy nhi. Dung mạo nàng thật giống Thiên Lam.

- Thiên, sao chàng lại làm vậy, sao chàng tổn thương muội ấy.

Tiếng khóc càng ngày càng thê lương. Tất cả bọn họ đều không tin đây là sự thật ‘ Thiên Lam đã chết’. Dực Thiên càng ôm chặt Thủy Bích. Kiếp này hần nợ Lam nhi thật nhiều.

17. Chương 17: Bạch Y Nữ Tử Thần Bí

Bên bờ Vong xuyên mạn châu sa hoa rơi lả tả, tiếng khóc của Thủy Bích vẫn không ngớt, Vương mẫu thần thờ nhìn dòng nước vẫn cuộn cuộn chảy. Nếu như bà 500 năm trước không tuyệt tình như vậy, nếu như bà chịu nghĩ đến cảm nhận của con mình thì đứa con gái này sẽ không bỏ bà mà đi, Vương mẫu khóc, lần đầu tiên dùng tình cảm của một người mẹ mà suy nghĩ, tâm bà đau như dao cắt.

Không ai tưởng được sự việc sẽ diễn ra như vậy, Thiên Lam là muốn bảo vệ tất cả bọn họ mà tự hi sinh mình. Là nàng quá ngốc hay vì bản thân luôn lương thiện như thế. Trên đời này thật sự có một kẻ gây thơ đến vậy sao. Sắc mặt Long Tử Phong nhìn không ra sắc thái gì, hai bàn tay trong ống tay áo đã siết chặt.

Hắn ngàn tính vạn tính cũng chưa từng nghĩ sẽ có loại kết cục như vậy. Nhớ gương mặt kia khoảng thời gian trước kia luôn tươi cười, nhớ lời nói vô tâm làm cho hắn tức giận, còn nhớ nàng từng ngu ngốc mà coi kẻ thù như hắn làm bằng hữu tốt, lấy thân mình ra bảo vệ hắn. Tất cả những kí ức kia từng chút từng chút một siết chặt lấy lòng hắn, phải chăng nàng thật sự trong lúc vô tình đã đi vào lòng hắn. Tâm thật đau.

Dực Thiên ra sức kìm chế sự vùng vẫy muốn nhảy xuống sông Vong xuyên của Thuỷ Bích. Hắn giờ đây thật đã biết thì ra Lam nhi đã vì tình yêu của. hắn cùng Thuỷ Bích mà hi sinh thật nhiều. Hắn thật hối hận vì sao mình lại làm tổn thương nàng, vì sao lại bức nàng chết, hắn bây giờ đã tìm lại được thứ mình muốn nhưng cái giá phải trả quá đắt : sinh mạng Lam nhi, sự đau lòng của Thuỷ nhi và niềm hối hận sẽ theo hắn suốt cuộc đời này, vì yêu mà hận, vì hận mà phải nhận lấy kết cục như vậy đáng hay không?

Lúc này không gian chợt xảy ra dị tượng, bầu trời trắng như tuyết, gió lạnh thổi từng cơn, hoa tuyết tung bay đầy trời, nhiệt độ nhất thời hạ xuống thấp, từ trong gió tuyết, bạch y nữ tử im lặng đứng đó, diêm tĩnh trang nghiêm, ánh mắt nàng quét tới nơi nào nơi ấy đều trở nên vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt kia tựa hồ như tất cả mọi thứ đều không can dự tới nàng.

Thuỷ Bích dường như nhận ra bạch y nữ tử, nàng liền quỳ xuống liên tục cầu xin:

- Thần nữ, cầu người hãy cứu Lam nhi, nàng lúc trước vẫn cùng người thân thiết như tỷ muội, Thuỷ. Bích cầu người cứu muội ấy, thần nữ...

Tiếp theo sau là tiếng của Vương mẫu cùng các công chúa:

- Chúng ta đều cầu người cứu nó.. cầu người...

- Thần nữ... hãy cứu nàng...

Lần này Dực Thiên hạ mình cầu xin vị bạch y nữ tử kia, dù hắn không biết nàng là ai nhưng nhìn thái độ của Vương mẫu và Thuỷ Bích hắn biết chắc nàng có thể cứu được Lam nhi, cho dù chỉ là một tia hi vọng hắn cũng muốn thử.

Giọng nói của bạch y nữ tử vang vọng:

- Trên cõi đời này cho dù là thần, yêu ma hay là người đều không biết trân trọng những gì hiện có trước mắt, đến khi mất đi rồi hối hận thì đã muộn. Nhân sinh trên cõi đời này có sự ảo diệu vô cùng, người không cần nó thì sẽ mất nó, đây là kiếp số của nàng, nếu ta ra tay cứu mạng chính là đảo lộn số mệnh sinh tử luân hồi. Không chỉ ta gặp hoạ sát thân mà nàng cũng phải lần thứ hai bị đẩy đến bờ vực sinh tử. Nhưng ta sẽ cứu nàng, cũng chính là cho các người cơ hội. Tương lai này ra sao phải xem tạo hoá của nàng rồi.

Tiếng nói vừa dứt, hào quang màu trắng bao phủ toàn bộ sông vong xuyên, nước sông xảy ra ba động vô cùng lớn, mặt nước rẽ ra nhanh chóng xuất hiện bóng dáng Thiên Lam, dưới sông vong xuyên một nữ tử váy áo rách tả tơi trên gương mặt có một phong ấn làm nàng thật xấu. Nữ tử vùng vẫy tìm cách thoát thân đang định hấp thu linh hồn Thiên Lam thừa dịp đưa Thiên Lam lên bờ. Bước chân nàng vừa đáp lên bờ, sông vong xuyên đã trở lại như cũ, tĩnh lặng dị thường.

Một luồng tiên khí màu trắng bao bọc lấy Thiên Lam, giọng nói của bạch y nữ tử lại vang lên:

- Lam nhi tỷ cho muội một lần nữa sống lại, phải biết bảo vệ lấy bản thân, nước sông vong xuyên không ngừng sinh sôi nhưng không xoá mòn được kí ức của muội, sống cho thật tốt.

Bạch y nữ tử nói xong, Thiên Lam đã tỉnh. Mọi người vây quanh nàng, trong lòng ai cũng ảm ảm vui mừng trừ Mị Cửu, hắn đã lặng lẽ ly khai. Trận chiến chấm dứt. Dực Thiên và Thuỷ Bích sẽ đến ở với Ma hoàng. Theo ý của bạch y nữ tử cũng chính là Vân Tuyết Thần nữ Thiên Lam gả cho Long Tử Phong. Vương mẫu dù khó xử nhưng vẫn theo ý nàng.

Thiên lịch 5500 năm sau đại chiến tiên - ma, Lục công chúa thiên giới Thiên Lam vì ngăn chặn đại chiến ngũ giới, cố ý muốn tự sát sau được Vân Tuyết Thần nữ cứu về. Lục công chúa gả cho Ma hoàng Long Tử Phong làm Ma hậu. Đại chiến tạm hoãn tại đây. Từ đây tình yêu giữa cô công chúa Thiên giới và Ma hoàng của ma tộc bắt đầu. Đây là câu chuyện kinh thiên động địa nhất từ trước đến nay trong lục giới mà cuối cùng kết quả cũng không mấy tốt đẹp mặc dù không có ngăn trở của Thiên giới. Tất nhiên đó là chuyện sau này còn kết cục cuối cùng cũng là một ẩn số.

18. Chương 18: Đại Hôn

Lần đầu tiên Ma cung tràn ngập trong hỷ sắc, Ma hoàng cùng Lục công chúa thiên giới thành thân đương nhiên lục giới đều tham dự, Vương mẫu và Ngọc đế nhìn đứa con gái thân yêu phải gả đi xa trong lòng rất thương xót. Nhưng đây là ý của thần nữ hơn nữa tình căn đã sinh trưởng rồi không thể chặn dứt được. Dù sao Ma hoàng cũng chảy trong người nửa dòng máu của thươngngj thần viễn cổ, nữ nhi gả cho hần cũng không có gì là không thích hợp chỉ là lo lắng cho tính tình đơn thuần của nàng sẽ bị người ta khi dễ, nha đầu này gả cho người ta mà không biết phu thê là như thế nào. Aiz cũng đành chịu thôi ai bảo số khổ như vậy làm gì, đơn thuần quá cũng không tốt. Ở đây có Thuỷ Bích và Hoả ma quân khẳng định sẽ không có kẻ nào bắt nạt nàng , aizz. Hai người lại liên tục thở dài,

Dực Thiên làm chủ lễ đọc tam bái xong thì liền lôi kéo Long Tử Phong đi chuốc cho hần say. Người đệ đệ mặt lạnh này của hần sau này ở cùng Lam nhi hần sẽ rất thú vị. Ha ha thử nghĩ lại lúc nàng còn ở Ma cung chọc giận đệ đệ không ít lần nhưng đệ đệ hần vì nể mặt mũi đại ca hần đây liền mang mấy cục tức nuốt xuống làm hần thật hả lòng hả dạ mà. Lam nhi cho dù có hơi đơn thuần một chút cũng có chỗ tốt của nó a. Đại ca cùng đại tẩu bọn họ cứ mặt dày ở lại đây như vậy chẳng phải sẽ rất tốt sao.

***** Tẩm cung***

Thiên Lam rất bức bối nhìn bộ giá y nặng trĩu trên người. Chỉ là thành thân thôi mà sao lại bắt nàng mặt cái thứ quái gì thế này a nặng chết đi được.

- " Lạc Tuyết giúp ta đổi y phục, nặng chết mất thôi ô ô." Thiên Lam bắt mãi kêu gào. Lạc Tuyết chính là vị cô nương ngày đó mang Thiên Lam từ dưới sông vong xuyên lên, là Vân Tuyết thần nữ bảo nàng theo bảo hộ Thiên Lam.

- " Công chúa nhưng đây là phong tục không thể đổi a" Lạc Tuyết ngán ngẩm lắc đầu, tiểu công chúa này cũng thật ngây thơ nga.

-" Nhưng người ta sắp bị đồng giá y này đè chết rồi nga, Lạc Tuyết à." Thiên Lam vẫn không từ bỏ ý định bám theo Lạc Tuyết lải nhải.

Cuối cùng không chịu được công phu nói nhiều của Thiên Lam, Lạc Tuyết đành phải đầu hàng không điều kiện, giúp nàng đổi y phục. Còn Thiên Lam đang mang vẻ mặt đắc chí.

Một lát sau.

- Lạc Tuyết ta đói.

Lạc Tuyết thật bối phục Thiên Lam, đâu có tân nương nào giống như nàng đâu chứ. Ăn như hổ đói, ăn rồi lăn ra ngủ như chết, Ma hoàng mà vào khẳng định sắc mặt sẽ vô cùng đặc sắc.

*** Giữa đêm***

Long Tử Phing cuối cùng cũng thoát khỏi sự chuốc rượu của đại ca hần chuồn êm về tẩm cung. Một khắc xuân tiêu đáng giá nghìn vàng hôm nay hần cũng nên lý giải rồi. Nha đầu kia cứ đợi hần tới chinh nàng đi. Hít một hơi thật sâu hần đẩy cửa bước vào. Tiếp theo là vẻ mặt quả thật đặc sắc vô cùng, hết xanh rồi lại trắng, hết trắng rồi lại đen. Trờ quái gì đang diễn ra vậy. Giá y của nàng đâu, điểm tâm ăn sạch từ lúc nào. Người đang ngủ say như chết trên giường là tân nương của hần. Long Tử Phong thật có cảm giác muốn đánh người.

Mang bộ mặt đen như than đi tới giường, hần đang leo lên giường định gọi nàng dậy thì bịch một tiếng, bàn chân của kẻ nào đó đã đạp hần một cước. Ma hoàng của chúng ta trong lúc mất cảnh giác đã oanh oanh liệt liệt rơi xuống giường. Sắc mặt Long Tử Phong ngày một đen, nếu để lục giới biết được Ma hoàng trong đêm tân hôn bị tân nương một cước đá xuống giường thì mặt mũi hần để chỗ nào chứ.

Một tiếng rống giận truyền đến:

- T.H.IÊN LAM

Thiên Lam vừa tỉnh còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị cái gì đó đè lên trên. Cái gì đó tất nhiên không ai khác chính là Long Tử Phong vừa bị nàng đập xuống giường. Xem ra hẳn phải hảo hảo ‘giáo huấn’ nàng một chút.

Hai canh giờ sau.

-” Ô ô, Tử Phong ca ca khi dễ muội, oa oa.” Thiên Lam mếu máo khóc, Tử Phong ca ca là người xấu, ô ô.

-” Thế nào còn dám đá ta xuống giường nữa hay không”. Long Tử Phong hung hăng trừng nàng.

-” Muội không dám nữa, oa oa”. Thiên Lam không ngừng khóc to.

Đến gần sáng tiếng khóc đã im bật, tất nhiên mỗi nữ đã bị kẻ nào đó ‘khi dễ’ đến ngất đi. Mà kẻ gây chuyện kia lại đang thư thái vén mấy lọn tóc của nàng đùa nghịch. Xem ra sau này hẳn phải thường xuyên ‘giáo huấn’ nàng xem nàng còn dám chọc tức hắn nữa không. Cách giáo dục này thực tốt mà.

Bên ngoài cửa, một đám người nghe lén lúc này mặt đã đỏ như trái gấc chỉ trừ tiểu thể tử Tử Hào vẫn chưa biết chuyện gì đang diễn ra. Mọi người trong lòng thầm than, Ma hoàng thật dũng mãnh nga, chắc sau này Tử Hào sẽ rất nhanh có đệ đệ và muội muội nga.

-” Tử nhi, theo hoàng bá bá thấy cháu rất nhanh sẽ có đệ đệ cùng muội muội chơi cùng”. Dực Thiên rất thâm tình vỗ vai Tử Hào rồi kéo Thuỷ Bích đi.

Tiếp theo, tiểu thể tử không tình nguyện bị Huyền Dực kéo đi. Lạc Tuyết nhanh chóng chuồn êm, tẩu vi thượng sách a hôm qua nàng cũng có lhaanf khiến Ma hậu ăn no ngủ say khiến Ma hoàng bị đá xuống giường a, chuồn trước tính sau.

Ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua tán lá, Thiên Lam hôm nay chính thức trở thành Ma hậu. Đây là lần đầu tiên Thiên giới chấp thuận tình duyên giữa tiên và ma cũng là lần đầu tiên trong lịch sử xuất hiện Ma hậu là thiên giới công chúa.

19. Chương 19: Huyết Hồ Ly

Thiên Lam kể từ ngày đại hôn trong lòng thật buồn bực, Long Tử Phong không cho nàng xuất cung đi chơi, suốt ngày hết ăn lại ngủ, hắn đang nuôi heo sao, thật quá đáng. Hắn càng không cho đi nàng lại càng muốn đi, hừ. Thế là bóng dáng màu lam vội vàng vàng chạy về phía phòng Tử Hào.

-” Tử nhi, hôm nay chúng ta đi ra ngoài chơi đi”. Thiên Lam ôm chầm lấy Tử Hào đang đọc sách, hắc ra ngoài chơi tất nhiên sẽ không thiếu được Tử nhi nhìn xem ta rất tốt.

-” Mẫu hậu, nhưng mà nếu để phụ hoàng biết được cái mộng nhỏ của Tử nhi chắc chắn sẽ nổ đầy hoa nga.” Tử Hào chu môi kháng nghị, nó làm sao không biết mẫu hậu là đang lôi kéo nó cùng phạm tội. Nó mới không trúng kế của mẫu hậu đâu, từ ngày thành thân Tử Hào liền gọi Thiên Lam là mẫu hậu.

-” Đi mà Tử nhi, mẫu hậu sẽ bảo vệ con mà, đi với mẫu hậu đi.” Thiên Lam cố làm ra vẻ mặt đáng thương nhất để dụ dỗ Tử Hào.

-” Nhưng mà bên ngoài rất nguy hiểm nga.” Mặc dù vẫn không đồng ý nhưng trong lời nói của Tử Hào đã hòa hoãn hơn.

-” Chẳng phải đã có Lạc Tuyết sao, đi đi.” Thiên Lam lại tiếp tục tung chiêu dụ dỗ.

Ở trong tấm cung, Lạc Tuyết đang dọn dẹp đột nhiên ách xì mấy cái. Là thật là ai tính kế với nàng nga.

Thấy vẻ mặt do dự của Tử Hào, Thiên Lam trong lòng cười trộm nhưng vẫn cố giữ bộ mặt đáng thương:

- Đi mà Tử nhi mẫu hậu sắp chán chết rồi, ô ô mẫu hậu thật đáng thương

-” Thôi được rồi mẫu hậu con đi với người.” Mặc dù biết nàng đang giả vờ nhưng Tử Hào vẫn không có vạch trần chỉ đành đồng ý với nàng. Haiz tại sao mẫu hậu của nó lại trẻ con như vậy chứ.

Một khắc sau.

Ba cái đầu nhỏ ló ra khỏi cửa Ma cung, sau khi xác định không có lính gác cổng, bọn họ liền dùng phép thuật xuyên qua kết giới ra ngoài. Trên đường đi Lạc Tuyết không ngừng can ngăn Thiên Lam:

- Nương nương không thể lên ra ngoài chơi được, nếu để Ma hoàng biết được sẽ rất thảm.

- Đi ra thì cũng đã ra rồi Lạc Tuyết người đừng cản nữa.

Lạc Tuyết trong lòng âm thầm kêu khổ, Ma hậu a người lỡ như gặp chuyện gì không may ta làm sao ăn nói với Ma hoàng, với thần nữ đây a. Một khắc trước nương nương trở về tẩm cung, không nói không rằng trực tiếp kéo nàng theo a. Nương nương người mấy ngày nay bị Ma hoàng ‘ khi dễ’ còn chưa sợ sao. Lần này người sẽ thảm vô cùng.

Ba người đi dạo mấy vòng quanh Âm vực, Thiên Lam và Tử Hào hết đùa bỡn với yêu hoa lại phá phách đám yêu tinh cây ven đường. Cũng như lần trước Thiên Lam tò mò ngắm nghía mọi thứ xung quanh. Thiên Lam hai mắt bỗng lấp lánh nhìn bông hoa to sặc sỡ.

-Tử nhi, nó là cái gì vậy, thật đẹp nga.

-” Đó là hoa ăn thịt”. Tử Hào nhàn nhạt trả lời rồi cầm một hòn đá ném vào giữa nụ hoa, tức thì hòn đá bị nuốt chửng.

Thiên Lam và Lạc Tuyết rung mình, nếu hòn đá lúc này là bọn họ thì chắc chắn dương cốt cũng chẳng còn. Tốt nhất là tránh xa nó ra một chút. Trên đoạn đường tiếp theo Thiên Lam nhìn thấy những chùm cây có phiến lá phát ra ánh sáng ngũ sắc. Đang định vươn tay ngắt nó thì đã bị Lạc Tuyết chặn lại.h

- Nương nương đó là lá hấp thu linh hồn lực, cho dù là tiên hay yêu ma nếu chạm vào sẽ bị hút hết hồn phách trở thành cái xác không hồn.

Nghe Lạc Tuyết nói xong, Thiên Lam nuốt một ngụm nước bọt, đáng sợ như vậy sao. Sinh vật ở đây đều thật biến thái mà. Tử Hào nghe Lạc Tuyết nói xong khẽ nhíu mày, Lạc Tuyết này thật không tầm thường cả chuyện này cũng biết. Loài cây này là Tử Hào đọc trong sách cổ của Ma tộc lưu lại mới biết được. Tuy nói nó không phải thứ quý hiếm gì nhưng kẻ bình thường không thể biết được. Rốt cục Lạc Tuyết là ai tại sao lại xuất hiện dưới sông vong xuyên, rốt cục có mục đích gì. Nữ tử này thật thần bí.

Bọn người Thiên Lam sau khi đi dạo vài vòng vừa định hồi cung thì đột nhiên nhìn thấy một huyết hồ ly bị dây leo quấn chặt đang đưa ánh mắt cầu cứu bọn họ. Thiên Lam không nghĩ ngợi gì nhiều liền xông lên cứu nó kết quả cũng bị dây leo quấn chặt. Tử Hào hốt hoảng rút ra chủy thủ đối phó với mấy cái dây leo đang tập kích mình căn bản không thể qua chỗ Thiên Lam được. Đang lúc tình hình rối rắm thì tắt. Cả dây leo đều ngừng công kích bọn họ, đơn giản là vì toàn bộ đều bị đóng băng. Tử Hào dùng ánh mắt không thể tin nhìn Lạc Tuyết, nàng làm sao lại làm được. Sự ngờ vực lại tăng thêm một tầng. Không suy nghĩ nhiều Lạc Tuyết chặt đứt dây leo cứu Thiên Lam và tiểu hồ ly xuống. Thiên Lam nhìn thấy huyết hồ ly trong lòng đã bị thương không nhẹ thì ôm nó theo về Ma cung.

Trong mắt huyết hồ ly lóe lên tia sáng quỷ dị rồi nhanh chóng biến mất.

Tối hôm đó bọn bốn người về tới Ma cung thì đã thấy Ma hoàng ngồi đó, sắc mặt cực kỳ không tốt. Nhìn bộ dạng nhếch nhếch của bọn họ thì đã biết ba kẻ rảnh rỗi này đã làm cái quái gì rồi. Long Tử. Phong bực mình ôm Thiên Lam về tẩm cung tiếp tục giáo huấn rồi ném lại một câu có sức đả kích vô cùng mạnh: Tử nhi chép Ma công 100 lần, Lạc Tuyết ngày mai tăng công việc lên gấp đôi.

Hai người bọn họ khóc không ra nước mắt, sao lần nào chịu tội cũng là bọn họ chứ. Huyết hồ ly ngoan ngoãn nằm trên sàn, mang vẻ mặt vui vẻ khi người gặp họa, trong mắt loé lên nhiều tia sáng giáo hoạt vô cùng. Xem ra cuộc sống sau này sẽ rất thú vị đây.

20. Chương 20: Phong Phi

Trời vừa hửng sáng, Dực Thiên đã mặt mày hớn hở tập hợp mọi người lại trước chính điện. Thuỷ Bích nhìn hấn lòng thật vui vẻ. Hấn không thể giấu nổi niềm hạnh phúc dạt dào trong lòng.

-” Hôm nay ta cho mọi người biết một tin vui nha Thuỷ Bích đã có thai nga ta đáp được làm cha rồi, ha ha.” Dực Thiên không nhịn được liền đi thẳng vào vấn đề chính, lòng tựa hồ thật vui vẻ. Nói xong ánh mắt tính toán nhìn Long Tử Phong.

Long Tử Phong khẽ rùng mình. Đại ca không phải sẽ nhắm vào hấn chứ.

Bên này Tử Hào bấu môi uỷ khuất:

- Hoàng bá mẫu đã có tiểu bảo bảo, vì sao phụ hoàng vào mẫu hậu vẫn chưa có nga.

Thiên Lam mặt mày cũng ủ dột:

- Đúng vậy nga sao lâu như vậy vẫn chưa có.

Nhất thời mọi người đem ánh mắt đặt lên người Long Tử Phong, chẳng phải hoàng rất sủng ái Ma hậu sao vẫn chậm chạp chưa có hài tử, không lẽ về phương diện kia hấn có vấn đề, thật không dám nghĩ tới a.

Long Tử Phong khoé môi không ngừng run rẩy, bọn họ sao lại có loại ý nghĩ này a. Nhưng mà lý do vì sao hấn cũng không biết, có lẽ hấn cần phải nỗ lực thêm nữa nha. Đại ca cũng có hài tử rồi hấn không thể thua kém được.

-” Nhị đệ về chuyện kia người không phải là bất lực đó chứ ta rất nghi ngờ a.” Dực Thiên xoa cằm, đem nghi vấn trong lòng mọi người nói ra. Ánh mắt lại thêm một lần tìm tòi nghiên cứu.

Long Tử Phong khẽ rùng mình, nòng súng quả nhiên chĩa vào hấn mà, đại ca người có trước liền cho rằng ta bất lực sao chứ.

- Khụ khụ, đại ca ta khẳng định với huynh ta rất bình thường còn về lý do vì sao Lam nhi vẫn chưa có thai thì ta không rõ nhưng năng rất nhanh sẽ có.

Ánh mắt của bọn họ vẫn như cũ bất thiện nhìn Ma hoàng. Long Tử Phong trong lòng hừ lạnh cứ chờ mà coi, ta sẽ cho các người biết rõ.

Tối ngày hôm đó, thật tội nghiệp cho Thiên Lam bị kẻ nào đó ép buộc cả đêm. Nói cái gì mà vì tiểu bảo bảo cần cố gắng.

Tối hôm sau.

Thiên Lam khổ sở ngồi trên giường Tử Hào giọng đầy cầu xin.

-Tử nhi, cho mẫu hậu ngủ lại đây đi mẫu hậu không muốn bảo bảo đâu, ô ô ta không muốn bị phụ hoàng con khi dễ.

- Mẫu hậu à phụ hoàng sẽ nường con lên mất thôi.

Tử Hào khó xử nhìn Thiên Lam. Nó cũng có nỗi khổ riêng mà.

- Tử nhi, giúp mẫu hậu đi mà...

Lời còn chưa nói xong bóng dáng màu tím đã vọt vào. Long Tử Phong ánh mắt đe dọa nhìn Tử Hào, nở một nụ cười mê hoặc.

- Thế nào muốn ngủ với mẫu hậu con sao, hửm?

Chữ cuối cùng âm điệu của Long Tử Phong đề cao lên. Tử Hào cả lưng toát mồ hôi lạnh. Nở một nụ cười nịnh nọt.

- Phụ hoàng con nào có a, người vẫn nên mang mẫu hậu về tắm cung đi. Người nhớ cho con nhiều tiểu đệ đệ cùng muội muội là được.

Mẫu hậu, xin lỗi người, vì mạng nhỏ của con và vì tiểu bảo bảo con đành phải bán đứng người a.

Long Tử Phong rất vừa lòng câu trả lời của Tử Hào, liền ôm Thiên Lam trở về tẩm cung. Thiên Lam khóc không ra nước mắt, Tử nhi sao con có thể bán đứng mẫu hậu a, mẫu hậu thật đau lòng.

Ngày hôm sau.

Long Tử Phong cau mày nhìn Mị Cửu cùng muội muội hắc Mị Diễm, hắc muốn muội muội hắc làm Ma phi, tâm cơ thật sâu. Nhưng nếu như bây giờ không đồng ý khác nào để Yêu tộc cùng Ma tộc đối nghịch. Nếu như vậy Ám vực chẳng lẽ sẽ thành miếng mồi thơm cho các thế lực khác hay sao. Tên Mị Cửu này quả nhiên đáng hận.

Mị Diễm nhìn Ma hoàng cố ý liếc mắt đưa tình, tỏ ra dịu dàng e lệ nhưng trước sau vẫn không lọt được vào mắt Ma hoàng. Phải nói Yêu tộc công chúa này quả nhiên thật xinh đẹp, tuyệt mỹ vô song, bộ váy mỏng manh để lộ đường cong như ẩn như hiện, ả ta trong lòng chứa ngàn vạn âm mưu đen tối.

Thời gian hơn nửa canh giờ trôi qua. Cuối cùng Ma hoàng cũng mở miệng:

- Phong cho Mị Diễm công chúa làm Mị phi, ngày mai bày tiệc rượu.

Lời vừa nói xong cũng liền phát tay áo rời đi. Hắc phải tạ lỗi với Lam nhi cho dù hắc là bị ép buộc. Còn nữ nhân kia đừng hòng mơ tưởng, hừ cứ làm một Ma phi hữu danh vô thực cả đời đi.

Mị Diễm thấy Ma hoàng trước sau không hề để ý đến ả, hai tay nắm chặt. Móng tay nhọn đâm vào da thịt nhưng rất nhanh ánh mắt lại tràn đầy âm độc, vị trí Ma hậu kia nhất định sẽ là của ả.

21. Chương 21: Bị Hàm Oan

*** Ma cung****

Ban đêm, Ma cung lần thứ hai náo nhiệt là đại lễ phong phi cho công chúa Yêu tộc Mị Diễm. Lại nói nàng ta trước nay vẫn luôn si mê Ma hoàng đáng tiếc, thái độ của hắc đối với nàng đều là vô cảm, ánh mắt hắc chưa bao giờ dừng lại trên người nàng dù chỉ là liếc mắt. Điều này khiến cho Mị Diễm hận thấu xương, ở Ám vực này có nam nhân nào mà không gục ngã trước vẻ đẹp mị hoặc của nàng, có kẻ nào mà nhìn nàng mê luyến nhưng mà người trong lòng nàng lại .. Mị Diễm thật cảm hận, công chúa thiên giới kia dựa vào cái gì mà làm Ma hậu, một tiện nhân ngu xuẩn cũng muốn quyến rũ Ma hoàng. Ma hoàng chỉ thuộc về một mình nàng mà thôi, nếu nàng ta dám cướp đi thì đừng trách nàng hạ thủ vô tình, cho dù được hắc sủng ái thì sao rất nhanh thôi người sẽ chết trong tay hắc hừ. Mị Diễm trong mắt hiện lên tia âm độc.

Hoa viên.

Tiệc rượu đã được bày lên. Trong sân, những gia tộc của Ám vực và một số dị giới khác đã tụ tập đông đủ, nhưng ai cũng không ngờ ở trong bóng tối, bạch y nữ tử yên lặng đứng đó, nàng trầm lặng không nói gì thậm chí không phát ra một tiếng động. Nội tâm không khỏi thở dài, cuối cùng thì tình kiếp của Thiên Lam cũng đến. Lam nhi tỷ nhất định bảo vệ muội vượt qua tình kiếp này, chờ tỷ, hai bàn tay trong ống tay áo nắm chặt, nàng nháy mắt biến mất như chưa từng tồn tại.

Trên chỗ cao nhất của dạ tiệc, Ma hoàng lạnh lùng ngồi đó, bên cạnh đó là Ma hậu. Sắc mặt của Thiên Lam không được tốt cho lắm, mấy ngày trước nàng có triệu chứng hay nôn ói. Lạc Tuyết nghi nàng có thai nên đã bắt mạch thử, tuy rằng cảm thấy khí tức khác lạ nhưng cũng không như bình thường phát hiện ra hỉ mạch, có lẽ là do hai dòng máu đối nghịch nhau tồn tại. Vì vậy Huyền Dực mới dẫn Lạc Tuyết đi quý u cốc tìm y thư cổ. Sắc mặt Thiên Lam hiện tại không được tốt cho lắm, Long Tử Phong nhìn nàng trong lòng không khỏi xót xa, nàng đã như vậy mà hiện giờ hắc còn nạp phi, cảm giác sẽ không thoải mái. Nhưng vì gia tộc hắc phải chấp nhận chuyện này, phong phi thì có thể nhưng muốn leo lên giường hắc, đừng mơ tưởng.

Mị Diễm nhìn thấy tia lo lắng trong mắt Long Tử Phong, trong mắt tràn ngập hận ý, vì sao nàng ta lại tốt số như vậy chứ, tại sao lại nhận được sự lo lắng của Ma hoàng, người sẽ phải biến mất Thiên Lam. Rất

nhánh Mị Diễm ra hiệu cho Mị Cửu cùng tỷ nữ sau lưng nàng. Ánh mắt tỷ nữ kia chứa đựng tia u quang không dễ phát hiện. Rất nhanh liền đi ra ngoài.

-“Tử Phong ca ca, muội trước đi ra ngoài dạo một lát rất nhanh sẽ trở về”- Thiên Lam mệt mỏi nói một câu rồi rời đi.

Ngay lúc Thiên Lam rời đi, Mị Cửu cũng liền đứng dậy đi khỏi. Ánh mắt Long Tử Phong chợt loé nhưng vẫn không biểu hiện ra cái gì.

-“Mẫu hậu, mẫu hậu mau đi chơi với Tử Nhi”. Thiên Lam vừa mới đi nửa vòng đã thấy Tử Hào chạy đến kéo tay áo nàng làm nũng. Bất đắc dĩ nàng phải theo Tử Hào chơi đùa.

-” Mẫu hậu, người đừng buồn, phụ hoàng là bất đắc dĩ.” Tử Hào nhẹ giọng an ủi Thiên Lam.

-“Không sao, mẫu hậu biết mà vị công chúa kia cũng thật xinh đẹp.”Thiên Lam khẽ mỉm cười nhéo lấy khuôn mặt nó.

Nghe nàng nói vậy nó cũng yên tâm liền kéo nàng đi chơi hết trò này đến trò kia. Đến lúc Thiên Lam mệt mỏi vẫn bám mãi không buông.

*** Đường phân ly cách dị****

Long Tử Phong thấy Thiên Lam đi lâu bèn đi tìm nàng nhưng khi hắn đi đến bờ hồ sau hoa viên thì loáng thoáng thấy hai bóng dáng một đỏ một lam đang ôm nhau. Nữ nhân tựa vào người nam nhân tư thế vô cùng thân mật mà trên người lại toả ra khí chất giống Thiên Lam. Long Tử Phong mặc dù nghi ngờ nhưng vẫn tin tưởng nàng liền đi đến xác nhận nhưng Nam nhân kia đã ôm nữ nhân biến mất hắn quả nhiên là Mị Cửu.

Lúc này Long Tử Phong ôm một bụng nghi vấn trở về. lát sau vẫn không thấy Thiên Lam cũng trở lại. Mị Cửu vẫn chưa về ánh mắt Long Tử Phong dấy lên một tầng nghi ngờ, hai bàn tay nắm chặt .

Đột nhiên, tỷ nữ đến nói nhỏ bên tai Tử Hào mấy câu thì nó đã hí hửng chạy đến bên hồ nước. Thấy bóng dáng màu lam, nó liền mừng rỡ.

- Mẫu hậu người đang chơi trò gì vậy.

Tức thì nàng kia xoay người, Tử Hào thấy đúng là mẫu hậu nó nhưng lúc này nàng lại dùng một chương hung hăng đánh về phía nó.

- Tử Hào, đừng trách mẫu hậu.

Một chương đánh tới bất ngờ làm cho Tử Hào chưa kịp phản ứng đã mất đi ý thức. Lúc này nữ nhân kia đột nhiên biến về là tỷ nữ bên cạnh Mị Diễm. Lúc này Thiên Lam buông được ‘ Tử Hào’ ra vừa vặn đi tới bên này nhìn thấy tất cả. Tâm thần Thiên Lam hoảng loạn nàng điên cuồng tấn công tỷ nữ kia. Ầ ồ ta không đánh lại chỉ lãnh được mấy chương của Thiên Lam.

- Cứu mạngggggg...

Long Tử Phong cùng đám khách mời khi thấy cảnh này không khỏi muốn rút tim ra ngoài. Bọn họ là nghe thấy tiếng kêu cứu kia lại nhìn thấy Ma hậu đang điên cuồng không khỏi sững người. Long Tử Phong như hiểu ra mọi chuyện, ánh mắt sắc bén như dao nhìn Thiên Lam:

- Là ngươi hãm hại Tử Nhi.

Thiên Lam đầu óc trống rỗng không hiểu được chuyện gì, nàng kéo môi cười nhạt, hắn tại sao muốn nghi oan cho nàng. Thiên Lam bình thần nói:

- Thấy thì đã thấy rồi còn hỏi làm gì nữa. Ta thậm chí muốn giết chết ả vạ lằn.

Ánh mắt nàng thù hận nhìn tỷ nữ kia làm cho ả hoảng loạn:

- Nương nương xin người đừng giết nô tỳ diệt khẩu.

Nói xong liền tục dập đầu. Mọi cười đều tỏ ra hiểu rõ.

- Giam Ma hậu vào đại lao.

Long Tử Phong lạnh lùng nói xong rồi ôm Tử Hào rời khỏi. Tâm của Thiên Lam đau như dao cắt, âm mưu thật hoàn mỹ.

22. Chương 22: Tổn Thương

Ám vực tầng tầng sát khí, một thế lực thần bí đang bí mật tiến vào Ám vực, điểm đến chính là Ma cung.

-"Chủ tử, kế hoạch đã thành công, ma cung đang rơi vào tình trạng hỗn loạn."- Hắc y nhân cung kính bẩm báo tình hình.

Nam tử thần bí khẽ nhếch môi:

- Dung Nguyệt làm tốt lắm, chỉ cần nghiệt chủng kia xuất hiện, lập tức giết nó để trừ hậu họa về sau. Rất nhanh thôi Ám vực này sẽ vào tay ta. Vân Tuyết xem lần này ngươi còn bảo hộ được bọn họ hay không ha ha haaa.

Tiếng cười vang vọng, nghe thật rùng rợn, hắc y nhân khẽ rùng mình sợ hãi.

Ma cung.

Mị Cửu bị giữ lại ở Ma cung giờ này đang ở góc hẻo lánh sau Hoa viên thần nhiên nhắm nháp mỹ tửu, cứ như chuyện này không hề liên quan gì tới hắn. Trong lòng Mị Cửu âm thầm cười lạnh. Thiên Lam ta không có được người thì hắn cũng đừng mong có được. Người sẽ phải hối hận vì sao lại chọn hắn. Long Tử Phong đợi sau khi người chính tay làm tổn thương nàng ta sẽ nói cho người biết sự thật, ha ha nàng sẽ thuộc về ta. Nghĩ đến đây khoé môi Mị Cửu hiện lên nụ cười lạnh.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện bóng áo trắng, một bàn tay khác đang giữ lại bình rượu của Mị Cửu. Đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại, Mị Cửu trong lòng kinh ngạc, khẽ nói cũng biết người đến là ai. Nhưng nàng ta sao lại xuất hiện ở đây?

-"Không ngờ Vân Tuyết thần nữ cũng có thú vui này, có phải hay không muốn cùng bổn vương thưởng thức mỹ tửu."- Rất nhanh Mị Cửu đã trấn định lại, mở miệng nói ra lời đùa bỡn.

-"Người thật yêu nàng sao?"- Vân Tuyết không để ý đến lời nói của hắn, bất ngờ hỏi một câu có vẻ chẳng ăn nhập.

-"Yêu, có ta rất yêu nên nàng sẽ thuộc về ta."- Mị Cửu nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng, hắn không cần che giấu Vân Tuyết.

-"Yêu một người không phải là điên cuồng chiếm đoạt mà là để người đó được hạnh phúc, người vốn không yêu nàng, người là đang muốn cướp được nàng từ trong tay Ma hoàng, nàng vĩnh viễn không thuộc về người mà người đang khiến Ám vực vào con đường diệt vong"- Vân Tuyết bỏ lại câu nói xoay người rời đi.

Mị Cửu trong tâm đây lên tia lo lắng, Vân Tuyết thật ra là muốn nói cái gì.

*** Đường phân ly cách đi****

Thiên Lam ngồi cuộn tròn trong góc ngục, nước mắt lăn dài trên má. Hắn đến cuối cùng vẫn không tin nàng. Hắn vì sao phải gán cho nàng tội danh gian dối với Yêu vương? Nàng đã làm sai điều gì, tại sao đối xử với nàng như vậy. Tâm rất đau. Mối mộng khẽ nhếch, nếu sớm biết có ngày hôm nay thì nàng sẽ không bao giờ muốn yêu hắn.

Đường phân ly cách đi*

Long Tử Phong như kẻ mất hồn đi về phía đại lao. Hắn không hiểu vì sao nàng lại muốn phản bội hắn, tại sao lại muốn hại Tử nhi. Thậm chí hắn từng hi vọng không phải nàng làm. Nhưng khi Tử nhi tỉnh lại đã xác định là nàng. Tâm hắn đã rơi vào đáy cốc. Hắn phải hỏi nàng vì sao làm vậy. Bước chân vừa đến phụ cận đại lao, Long Tử Phong đã thấy khối bốc lên mù mịt, lòng hắn hoảng loạn lập tức phóng nhanh đến đại lao.

Đại lao khói lửa mù mịt, gác ngục đang luân phiên dập lửa nhưng vẫn không hề hấn gì, không xong là dị hoả viễn cổ. Long Tử Phong kinh ngạc vội chớp lấy một tên gác ngục.

- Nàng đâu rồi?

Gác ngục run rung đáp:

- Ma ... Ma hậu còn đang.. Ở trong đó.

Long Tử Phong hoảng sợ nhìn vào nơi cửa ngục, nơi đó Thiên Lam yên lặng đứng im. Thản nhiên như mọi chuyện không liên quan tới nàng. Ngọn lửa sắp nuốt trọn đại lao mà nàng vẫn đứng đó tĩnh lặng.

23. Chương 23: Đại Kết Cục(1)

Ngọn lửa vẫn cuộn cuộn cháy, đại lao sắp sụp đổ. Thân hình Thiên Lam cuối cùng cũng ngã xuống trong hoả diễm. Long Tử Phong muốn xông vào biển lửa liền bị các trưởng lão Ma tộc mạnh mẽ giữ lại. Mị Cửu nhìn trận đại hoả toàn thân cứng đờ. Hắn chỉ muốn nàng rời khỏi Long Tử Phong để đến bên hắn nhưng hắn chưa từng nghĩ đến kết cục này, dị hoả viễn cổ thần ma gặp phải đều hồn phi phách tán. Lúc này không ai chú ý đến Huyết hồ ly mà Thiên Lam đã từng cứu đột nhiên phóng vào biển lửa.

- Mẫu hậuuuuu.... ...

- Lam nhi....

- Nương nương.....

Lạc Tuyết cùng Huyền Dực từ quỷ cốc trở về bị hình ảnh trước mắt làm hoảng loạn. Lạc Tuyết thống khổ kêu gào định lao vào biển lửa bị Huyền Dực mạnh mẽ giữ lại:

- Nương nương, người không thể chết ... hài tử còn trong bụng người.. Nó còn chưa chào đời...

Long Tử Phong nghe đến đây thân hình lung lay sắp đổ, Lam nhi có hài tử là von của hắn sao, chắc chắn là con của hắn.

- Khôngggggg... Lam nhi nàng mau ra đây... ra đây cho t...a... ta sai rồi ... Lam nhi....

- Ha ha haa.

Tiếng cười vang vọng bầu trời Âm vực, trên không đột nhiên xuất hiện hai người không nói đúng hơn là Quỷ tộc viễn cổ đã biến mất 5000 năm trước. Nam tử kia nụ cười thật rừng rợn. Ánh mắt sâu không lường được.

- Thế nào Minh Nguyệt? Cảm giác mất đi người quan tâm mình thế nào? Ha ha ha, hôm nay Âm vực này sẽ diệt vong ha ha.

Tất cả đồng nhìn nam tử kia, trong lòng kinh ngạc. Hắn nói cái gì, Âm vực diệt vong không thể nào. Mị Cửu hít mắt nhìn nam tử kia lại nhìn sang nữ nhân bên cạnh, lạnh giọng:

- Là các ngươi nói sẽ giúp ta có được nàng mà ngay từ đầu ta đã biến thành con cờ của các ngươi.

- Xem như ngươi cũng có đầu óc.

Nam tử giọng nói có chút tán thưởng. Hắn nhìn Lạc Tuyết đang xụi lơ trên mặt đất ánh mắt tràn đầy thú vị. Bàn tay tích tụ công lực lập tức xuất hiện một số hình ảnh. Một nữ nhân gắt gao bảo hộ hai đứa nhỏ sau lưng, mà một nữ nhân khác lại hung hăng xuất chiêu giết chết nàng. Nữ hài tử sau lưng nàng khóc thét lên muốn xông lên báo thù liền bị nam hài tử bên cạnh kéo chạy trốn. Nam hài tử cả người đều đầy máu mang theo tiểu nữ hài chạy liên tục phía sau là hàng ngũ truy kích dày đặc. Đến một bờ vực, bước đã cùng đường nam hài liệu mạng xé ra một kẽ hở không gian đẩy nữ hài vào đó rồi liền nhảy xuống vực. Bờ vực kia có hai chữ Vĩnh cửu. Một khi nhảy xuống chính là vạn kiếp bất phục. Đám người Âm vực nhất thời trắng mắt, tàn nhẫn thật tàn nhẫn. Điều kinh hãi hơn là nữ hài kia lại chính là Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết lúc này đã ngẩng mặt lên, đôi mắt đã chuyển sang màu máu, bạch y bị thay thế bằng huyết y đỏ rực. Hơi thở chết chóc bao phủ lấy nàng.

- Nguyệt Diễm người muốn huỷ diệt đi những người bên cạnh ta, hôm nay ta sẽ huỷ diệt người.

- Minh Nguyệt không phải ca ca ta đây tàn nhẫn muốn trách hãy trách vì sao người lại sinh ra ở Quỷ tộc.

Lời nói vừa dứt chưởng phong như mưa đã tấn công Lạc Tuyết. Nàng vì chưởng đầu còn tiếp được nhưng hai chưởng cuối cùng lại vô phương đối phó, mắt thấy hai chưởng phong sắp va vào người mình đột nhiên trước mặt xuất hiện bóng áo trắng nhận lấy hai chưởng kia. Tất cả đều kinh hãi. Vân Tuyết khoé môi chảy ra máu đỏ tươi toàn thân vô lực dựa vào Lạc Tuyết. Mối mỏng còn cố nói:

- Nguyệt Ảnh mau hiện thân, giúp ta... bảo vệ họ...

Tức thì từ trong hoả diễm Thiên Lam bị đưa ra ngoài không bị thương tổn mà huyết hồ ly bên cạnh nàng đã từ từ biến hình, đó là một huyết y nam tử thập phần giống Lạc Tuyết- hẳn là Nguyệt Ảnh.

- Ca ca....

Tiếng nói ghen ngào của Lạc Tuyết làm Nguyệt Ảnh đau xót. Hắn ôm lấy Lạc Tuyết ánh mắt cương nghị nhìn Long Tử Phong cùng Mị Cửu.

- Các người nếu muốn Âm vực tồn tại thì phải đoàn kết lại. Vì nàng mà cũng vì bản thân các người.

Long Tử Phong cùng Mị Cửu nhìn nhau lại nhìn Nguyệt Ảnh. Ánh mắt giao nhau, bọn họ đã quyết định. Bốn bóng dáng nhất tề công kích Nguyệt Diễm pháp lực đầy trời.

24. Chương 24: Đại Kết Cục (Hoàn)

Trận chiến lâm vào giằng co quyết liệt, bốn bóng dáng thành lập trận pháp chống lại hai huynh muội quỷ tộc. Khí tức cường đại áp đảo lấy Nguyệt Diễm và Dung Nguyệt. Ý thức được tình hình chuyển biến lớn, hai huynh muội bọn họ cư nhiên thi triển tà thuật muốn cùng bọn họ đồng quy vu tận.

- Aaaaaaaa...

Nguyệt Diễm hét lớn, toàn bộ năng lượng trong cơ thể đều phóng thích ra ngoài, thân thể hắn cùng Dung Nguyệt nổ tung. Vân Tuyết kinh sợ nhìn đến tình huống bên này, không kịp nghĩ ngợi liền thi triển pháp thuật.

- Băng ngân.

Vân Tuyết quát lên, thần khí màu trắng bao trọn bầu trời Âm vực nhanh chóng áp chế năng lực cuồng bạo kia, bắt quả bốn người kia vẫn ra sức chống đỡ, bảo hộ chu toàn cho Âm vực, lực lượng tự bạo vừa tiêu tan hết thấy, khoé môi của bọn họ liền chảy ra vết máu đỏ tươi. Vân Tuyết vừa bị trúng chưởng, lại phải khởi động thuật pháp mạnh mẽ, lực phủ ngũ tạng bị tổn thương trực tiếp phun ra máu rơi từ trên không xuống. Mị Cửu liền nhanh tay đỡ được nàng.

Long Tử Phong chạy đến ôm lấy bóng dáng Thiên Lam, giọt nước mắt rơi xuống.

- Lam nhi ta sai rồi ta không nên hoài nghi nàng. Nàng làm ơn mau tỉnh lại đi.

Tiếng gọi đau đớn vang vọng cả bầu trời Âm vực. Vân Tuyết toàn thân chặt vật chỉ có thể cầu xin Mị Cửu.

- Yêu vương ngài mau dìu ta qua đó, mau.

Mị Cửu sững sờ trong chốc lát, rồi nhanh chóng dìu nàng qua chỗ Thiên Lam. Bàn tay ngọc duỗi ra, một luồng sáng thánh khiết truyền vào trong cơ thể Thiên Lam, nàng mí mắt giật vài cái liền tỉnh. Long Tử Phong thấy nàng tỉnh lại thì mừng như điên. Ôm chặt lấy nàng thề thốt tuyệt không buông. Thiên Lam nhìn vẻ chặt vật của hắn nhin không được bật cười. Hai huynh muội Nguyệt Ảnh thấy vậy cũng vui lây. Dù sao huynh muội đoàn viên, bọn thật hạnh phúc.

Vân Tuyết mỉm cười, nàng đã giúp bọn họ vượt qua số kiếp, như vậy... nàng cũng nên rời đi thôi. Nàng xoay lưng bước đi, bóng lưng đầy cô tịch. Mị Cửu nhìn nàng, tâm chợt có điều gì nghĩ ngợi, lát sau liền tiến đến ôm Vân Tuyết rời đi. Vân Tuyết vẫn còn muốn nói gì lại bị hấn chặn trước.

- Chúng ta đều cô độc.

***** Tám tháng sau*****

Yêu cung khắp nơi kết đèn treo hoa. Hôm nay là ngày Mị Cửu cùng Vân Tuyết thành thân, không khí đúng là vui vẻ chưa từng có. Thiên Lam nâng cái bụng đã gần tới ngày sinh đi dự hôn lễ. Mặc dù Ma hoàng rất là bất mãn nhưng dù sao nương tử là trời vẫn phải đi theo. Hấn hết pha trà lại quạt cho nàng làm cho khách nhân dự tiệc trắng mắt nhìn bọn họ.

Tiếng hô vang lên.

- Nhất bách thiên địa.

....

- Nhị bách cao đường.

...

- Phu thê giao bá.

- đưa vào động phòng.

Lời này vừa xong đột nhiên, Thiên Lam ôm bụng, thanh âm đứt quãng:

- Tử Phong, tiếp... tiếp..să..p... sinh rồi... AAaa.

Hôn lễ nhất thời nháo thành một mảnh hỗn loạn. Người ma tộc rối rít đi tìm bà đỡ

Trong phòng tiếng bà đỡ cổ động Thiên Lam vẫn vang lên đều đều, mà nàng vẫn lấu như vậy chưa có sinh được. Long Tử Phong vội đến mức muốn xông vào, lúc này bỗng có tiếng trẻ con oa oa khóc, bà đỡ một mắtj đầy hoa chúc mừng Long Tử Phong:

- Chúc mừng ngài, là một tiểu công chúa.

Long Tử Phong xông vào trong thấy Thiên Lam đang ôm một tiểu oa nhi xinh xắn. Hấn vui mừng đang muốn ôm nữ nhi lại bị nương tử gắt gao ngăn cản:

- Lam nhi, mau cho ta bế con.- Long Tử Phong vẻ mặt đau khổ.

- Con là do tiếp sinh.. Chàng muốn ôm thì đi tự sinh lấy.

- Vậy ta ôm cả hai.

Nói rồi liền tiến đến ôm cả hai mẹ con vào lòng. Vân Tuyết cùng Mị Cửu nắm chặt tay nhau, bọn họ sau này sẽ cũng như vậy. Dắt tay nhau đi đến trọn đời.

_____ HOÀN CHÍNH VĂN _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngich-duyen-tien-ma-ma-hau-la-thien-gioi-cong-chua>